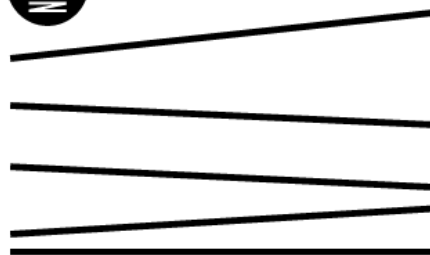

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bødtcher, Ludvig.
Titel Title:	<u>Digte, ældre og nyere.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. forøgede Udg.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1870
Fysiske størrelse Physical extent:	238, [2] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

D I G T E,

ÆLDRE OG NYERE,

AF

LUDVIG BØDTCHER.

TREDIE, FORØGEDE UDGAVE.

KJØBENHAVN.

UNIVERSITETSBOGHANDLER ANDR. FRED. HØSTS FORLAG.

1870.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Naar sparsomt til Besøg en Gjest sig vover,
Er Husets Herre altid glad og blid: —
En saadan Gjest ham spilder ingen Tid
Og ligger maaskee neppe Natten over.

Men tør der haabes samme gode Villie,
Naar han, som hidtil næsten kom for Spøg,
Aflægger nu for Alvor et Besøg
Og bringer med sig hele sin Familie?

Selv om han strengt har præget sig i Sinde,
At vælge kræsent blandt sin Børneflokk,
Er muligt dog hans Strengthed ikke nok,
Thi Faderkjærlighed gaaer let iblinde. —

Dog altfor seent det er igjen at rykke,
Og Aftentimen stunder ogsaa paa, —
Han faaer at vove det med sine Smaa
Og stole paa sin gode gamle Lykke.

Maaskee som før han møder milde Blikke,
Og Huset er jo stort som et Palads:
Man under ham vel nok en lille Plads,
Og «store Fordringer», — det gjør han ikke.

Fredensborg.

Omtaage Sandserne Forstanden,
Vil Bægret skumme over Randen —
Drag, Fredensborg! mig til dit Bryst!
Og lad det sværmeriske Stille
I dine Skove sødt formilde
Det Vilde i min Ungdomslyst!

Og nager Kummer paa mit Hjerte,
Er stum og dødelig min Smerte,
Da flyer jeg atter til dit Hegn!
Gaaer atter i de grønne Sale,
Indtil at dine Nattergale
Har smeltet Skyerne til Regn.

Ja, du skal leve i min Tanke,
Til Hjertet hører op at banke
For jordisk Fryd og jordisk Sorg!
Til Fuglen tier hist paa Qviste,
Og Træet bliver til en Kiste
Og Graven selv til Fredensborg!

Den fromme Clara.

I Klostrets dunkle Celle, eensom stille
 Hensidder Clara, sjunken dybt i Tanker;
 Paa Kinden ubevidste Taarer trille,
 Og heftigt Pigens unge Hjerte banker:
 Halv sprungen ud, en Rosenknop i Vaar,
 Om Verden har hun hørt saa ondt fortælle,
 Nu vil hun hver en jordisk Attraa qvæle,
 Og Sløret dækker tæt det blonde Haar. —

Dybt Solens Aftenguld i Vesten brænder,
 Høit qviddrer Svalen paa de lette Vinger,
 Og ømt et Blik den ind til Clara sender,
 Imens den fri sig forbi Klostret svinger, —
 Ak! Verden synes hende end saa smuk!
 Hun sidder taus og seer med stille Smerte,
 Og fra det fromme, sødtbeklemte Hjerte
 Sig trænger hemmeligt et Længselssuk.

Indspærret i et Buur ved Claras Side
 En eenlig Sangerfugl vemodig qvæder.
 Rørt hendes Blikke ned til Fuglen glide:
 »Bi, Arme! jeg skal bryde dine Kjæder!» —

Hun aabner grædende det gyldne Buur:
«Flyv glad hen til de andre Fugle smukke,
Her skal du ikke længer trøstløs sukke
Og holdes bunden trods din fri Natur!»

Og glad den stiger mod den rene Himmel,
Forfulgt af Nonnens taarefulde Øje,
Den blander sig i Skovens vilde Vrimmel
Og sværmer frydfuldt med den i det Høje;
Men o! hvor skrækkes Clara, da hun seer,
At disse Falske Næbet i den støde,
At jublende de jage den tildøde
Og sprede rundt i Luften Fuglens Fjer.

Da lukker hurtig hun sin Celles Rude
Og folder angerfuldt de skønne Hænder:
«Ak!» sukker hun, «det er dog slemt derude!
Lyksalig den, som Verden ikke kjender!
Som urørt ved dens falske Trylleglands
I Selskab kun med Gud sig barnlig fryder.»
Hun knæler ydmyg, Angerstaaren flyder
Og triller paa den Frommes Rosenkrands.

Jægerphantasi.

Naar Jægeren i Skoven gaaer,
Da fare tidt forbi som Lyn
Heelt underlige Aftensyn,
Som Hjertet til at bæve faaer.

Er Alting dunkelt der og tyst,
Han ofte Ellepigen seer,
Som smiler til ham, vinker, leer
Og blotter ham det hvide Bryst.

Da kæmper han for ej at see —
Han gaaer og nynner smaat en Sang
Og lader Bøssen i sin Gang,
Og la'er det bagved skoggerlee. —

Det rasler i det tørre Blad,
Det vorder stedse mere Nat, —
Nu pusler det i Busk og Krat:
Han brænder løs forhaabningsglad.

O Vee! da rejser sig et Skrig,
Og Alt er atter tyst igjen, —
Det sukker, jamrer og dør hen,
Mens Jægeren staaer som et Liig!

Han kaster bort sit Bly og Krudt,
Paa Panden er den kolde Sved,
Han iler bort med snare Fjed
Og tør ei see, hvad han har skudt.

Fra Græsset krybe Snoge frem
Og vikle sig omkring hans Been,
Han hænger fast ved Tjørn og Green
Og finder aandeløs sit Hjem. —

Dog — skinner Morgensøl paany,
Gaaer atter Jægeren saa trygt
Og smiler ad sin egen Frygt
I Skovens svale sikke Ly.

Han streifer gjennom Skov og Mark,
Hans Phantasi er venlig varm;
Han kjender Ellepigens Barm
I Birketræets hvide Bark.

Han kjender ogsaa Stedet vel,
Hvor ubetænksom rask han skjød,
Hvorfra ham Skriget rædsomt lød,
Som endnu dirrer i hans Sjæl.

Han samler dristig alt sit Mod
Og seer — ak, unge Jæger skjælv! —
Og seer et Billed af sig selv:
En stivnet Hare i sit Blod!

Drømmeren.

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund,
Naar Hjertet døsigt i sit Fængsel banker,
Forlader Edvard taus de bløde Duun
Og stille ud i Nattens Øde vanker.

Hans Fader seer den underlige Færd,
Og i hans Hjerte Angst og Uro stiger,
Han spænder om sin Lænd det gamle Sværd
Og varsomt efter Ynglingen sig sniger.

Men se! ung Edvard skrider stille hen
Med Smil paa Læben, lukt er Øjelaaget:
Nu sukker han, nu smiler han igjen,
Nu er det, som han henrykt favned Noget.

Han mærker ej den gamle Riddersmand,
Som staaer halv undrende og halv forfærdet.
Som Blikket ej fra Sønnen vende kan,
Og støtter sig forventningsfuld paa Sværdet.

Og Ynglingen en Laage aabner brat,
Som fører ud til Borgens høje Tinde,
Hvorunder man dybt i den mørke Nat
Kan høre Floden brusende at svinde.

Did træder han med dristig sikker Fod,
Med udbredt Favn mod fjerne Stjernevrimmel,
Ej aner han den dulgte lumske Flod,
Men drømmer sig kun nærmere Guds Himmel.

Nu blegner Oldingen: «O, Jesus Christ!
O, alle gode Aander ham beskjermer!
Vaagn, blinde Edvard, vaagn! ak, see dog hist!
Ak! see, min Søn, den Afgrund, du dig nærmer!»

Og op slaaer Ynglingen sit vilde Blik,
Men flux han styrter fra sit steile Sæde,
Og mens han svælger Dødens bittre Drik,
Staaer Gubben bleg — og kan ham ikke redde! —

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund,
Da rører det sig dybt i Flodens Strømme
Og hvisker svagt, som med en barnlig Mund:
«Ak, Fader! hvi lod du ei Edvard drømme!»

Dag og Nat.

(Skrevet som Musiktext.)

Med en svag og uvant Tunge,
Men med Hjertets stærke Slag,
Eders Lovsang her vi sjunge,
Hulde Søstre, Nat og Dag!
Dag! du muntre, skønne, hvide,
Du, som rækker Livets Drik;
Nat! du dunkle, stille, blide,
Med det sværmeriske Blik! —

See hist, alt blusser venligt Østens Kind! —
Nu aabner Bonden taus sin lave Hytte
Og nikker til den aarle Skytte,
Der iler rask i Skovens Hvælving ind.
Med Triller stiger Lærken højt i Sky. —
Fra Skyen toner dæmpet Strubens Klang,
Den synger Rosen ømt en Morgensang.
Og Rosen stirrer mod det Høje,
Har Duggens Taarer i sit Øje
Og hører Sangen rødmende og bly.

Højere paa Himlens Bue
Iler Solen i sin Lue,
Ret som vil den overskue
Grant den lykkelige Jord;
Druen vægtig Ranken tynger,
Frugten sval paa Grenen gynger,
Liden Smaafugl Psalmen synger
Ved det rigtvelsigte Bord! —

Den synker alt, og længer Skyggen
Sig strækker ud i Skov og Dale;
I Aftenguldet sværmer Myggen
Og høit paa Jagt den lette Svale;
I Dands sig Pigen svinger
Ved Fløitens muntre Spil,
Fjernt Aftenklokken ringer
Saa brudeligt dertil.

Snart stiger Maanen med de Stjerner smaa;
End eengang Solen maaler
Den skønne Jord med sine blanke Straaler,
Den trykker Kys paa Bjergets Toppe,
Misunder Søsteren histoppe
Og dukker blussende i Bølgen blaa. —

Mens ved Maanens blege Flammer
Jordens Børn end sværme om,
Sidder Natten i sit Kammer
Som en Moder øm og from;
Venter eensom paa sit Sæde, —
Seer sig skuffet i sin Glæde —
Sukker med bekymret Hu:
«Ingen vender hjem endnu!»

Mellem Frygt og Haab i Kampen
Stirrer hun mod Døren frem,
Vægen brænder dybt i Lampen,
Endnu vender Ingen hjem! —
Stirrer hun mod dunkle Rude,
Hører kolde Vinde tude,
Sukker saa med bange Gru:
«Kan de glemme mig endnu?»

Tys! paa Trappen' alt de støje,
Buldre saa ad Døren ind:
En med Fryd i vilde Øje,
En med Graad paa blege Kind;
«Børn, hvor har I voldt mig Smerte!
O, kom Alle til mit Hjerte!
Siig mig, hvor er Nøden størst?
Ak, hvor skal jeg hjælpe først!»

Iler saa med Moderpleje,
Rækker Hver en Glemselsdrik,
Sysler ved de Kjæres Leje,
Dølger selv det vaade Blik;
Tvinger sig til glad at smile,
Nynner Alle blidt til Hvile,
Gaaer saa frem paa sagte Taa,
Vinker til de Drømme smaa. —

Fra skjulte Vraa sig svinger
Som flygtig Nattevind
Paa brogetskjønne Vinger
En munter Skare ind;
Den overflagrer nøje
Hvert Barn i første Blund,
Betragter Graad i Øje
Og Smil paa Rosenmund; —

Selv uvis og urolig
Er liden Drømmegud
Om hvilken Hjertebolig
Sig hver bør kaare ud;
Nu sænkes blidt de spæde,
De gyldne Vinger ned,
De finde Alle Sæde,
Og rundtom aander Fred!

Frem gaaer med stille Gammen
Den moderglade Nat,
Udpuster hurtig Flammen,
Og Alt forsvinder brat;
Hun trykker da med Varme
Saa saligt og saa tyst
I Mulmets bløde Arme
Hvert Barn op til sit Bryst! — —

Nu slumrer dybt med sænket Øje
Den dunkle Jord dødtung og stiv —
Hvert Døgn maa den sig ydmygt bøje
For Aanden af det store «Bliv!»
Kun Stjerner vidne i det Høje
Om Gnister i Naturens Liv!

Dog tør hver Skabning trøstig lukke
Sit Blik med en hengiven Aand:
Der svæver over Jordens Vugge
Velsignende en Faderhaand,
Som peger mod en himmelsk Mai,
Naar Læben bleg i Døden skjælver,
Og Øjelaaget mat sig hvælver
Om Øjets brustne Glemmigej!

Den efterladte Rose.

Saa blødt som Silke bøjer sig Papiret
Omhyggeligt omkring dit spinkle Løv:
Reliqviebevaret er dit Støv,
Og med en Guldrand var dit Leje ziret.

Den Qvindehaand forlængst er palmesmykket,
Som brød dit Blomster i en kjærlig Stund,
Ej heller aander meer den varme Mund,
Hvis Læber blev til dine Blade trykket.

Der findes intet Navn og Mærke givet,
Som kunde tyde paa: fra Hvem — og naar? —
Nej, — Hjerterets Minde har en evig Vaar,
Og mange slige Roser har ej Livet.

Man fandt dig i den gamle Dødes Gjemme, —
Din Sarkophag, saa duftende og let,
Blev aabnet af den kolde Skifteret,
Som vittig Smilet næppe kunde tæmme.

Din Plads var ej blandt Penge-documenter, —
Var dog fra Himlen selv et Document,
Hvis Rigdom vel din Ejer bedst har kjendt,
Og som har bragt hans Hjerte gyldne Renter.

En Blomst du var fra Paradisets Have,
Hvor Amor i sin Uskyld sværmer om,
Mens Hjertet gemmer som en Helligdom
Botanisk ivrig selv hans mindste Gave.

Og du skal leve op, du glemte Rose!
Naar over Sky de mødes Aand med Aand,
Du rækkes atter ham af hendes Haand,
Og Amor feirer din Apotheose!

Hr. Blok.

Naar Ved blev fældet hjemme,
Sad Bedstemoder ved sin Rok
Og sang med sagte Stemme
En Ting, hun kaldte for — «Hr. Blok.»

Hun sang: Et Stykke Brænde
Blev udseet af den hele Flok
Og rejstes overende
Og kaaredes til Huggeblok.

«Ha!» skreg den, «hvilken Ære!
Mit Hjerte anede det nok:
Kun Træ maa Resten være,
Men ene jeg, jeg er en Blok!

Hug løs paa al det Brænde!
Lad springe over Steen og Stok,
At man kan Forskjel kjende
Paa simpelt Træ og paa en Blok!»

Og Øxen klang og trælled
Den hele Dag igjennem, og
Omsider Alt laa fældet
Iflæng omkring den stolte Blok.

Med Nakken højt den kasted,
Da pludselig — o Vee, o Vok!
To Hænder sig formasted
At løfte slig en fornem Blok; —

Den følte Saugens Tænder
Og sprutted Eder, vel en Skok,
Og vred med sine Lænder
Og kaldte ivrigt sig Hr. Blok!

Den maatte Magten vige,
Kom under Gryden af vor Kok,
Skjøndt den blev ved at skrige:
At den var egentlig en Blok.

Turneringen.

Gjennem Nattens Øde farer,
Som en stormbevæget Sky,
Vilde, snysende Tartarer
Med et dæmpet Vaabengny. —
Ej i Kampen ærligt fældet,
Slæbe de som Bytte hen
Overrasket, overvældet
Tvende christne Riddersmænd.

Lænket, Armens stærke Sene
Tvinges koldt i Jernets Favn:
Don Rodrigo er den Ene,
Raimond er den Andens Navn.
Nys i Skjær af Elskovs Stjerne,
Og i Sol af Ærens Glæds,
Skal de bløde-i det Fjerne
Uden Taarer, uden Krands.

Maanen synker, og den skifter
Farven paa sin klare Kind,
Og fra Østens Bølge vifter
Kold den første Morgenvind;
Toget standser — Mørket viger,
Og i Solens Purpurgry
Fra de vaade Heste stiger
Dampen som en Morgensky.

«Her i Dalen vil vi blunde!»
Byder Høvidsmandens Ord:
«Skaaner end de christne Hunde,
Glem ej Eden, som I svor:
Vore Qvinder, vore Spæde
Har vi lovet Tidsfordriv,
Krydre vil vi med lidt Glæde
Deres kjedelige Liv!»

Og i Græsset han sig strækker,
Og med ham den vilde Trop,
Medens rundtom Dagen vækker
Fuglene i Palmens Top;
Fjernt i Guld sig Bjerget hæver,
Dalen fyldes sødt med Duft,
Og i vide Kredse svæver
Ørnen i den stille Luft.

Raimond sukker: «Er det ikke,
 Som om Livets lyse Held
 Samler sine ømme Blikke
 Til et langt og tungt Farvel!
 Som om Fuglen vilde smigre
 Os med Haabets Morgenrød,
 Mens den dysser vore Tigre
 Dybere i Søvnens Skjød.»

Don Rodrigo svarer: «Ridder!
 Meer end Livets kjelne' Lyst,
 Meer end Haabets Fugleqvidder,
 Kalder Æren i mit Bryst;
 Var ej lænket Haandens Evne,
 Fik jeg Ørnens frie Ham,
 Ved min Helgen! blodig hævne
 Skulde jeg vor fælleds Skam!»

Vreden skygger med sin Rødme
 Hastig over Raimonds Kind:
 «Ej stod hidtil Livets Sødme
 Mellem mig og Ærens Sind;
 Frankrigs Ridder af den spanske
 Ej skal lære Ridderskik,
 At jeg kaster her min Handske,
 Kan I læse i mit Blik!» —

Atter taus, mens Øjet flammer,
Gruble de i Smertens Aag; —
See! da gaaer fra Skovens Stammer
I det Fjerne frem et Tog:
Muntert Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang,
Fra de travende Kameler
Høres Skrig og Cymbelklang.

Høit paa Puklen sidder kroget
Tartariets dunkle Mø,
Og Gevantet sejler broget
Som et Flag i Luftens Sø;
Lystigt dingle store Kurve,
Hver en Rede fuld af Børn,
Midt iblandt de unge Spurve
Skotter frem en gammel Ørn.

Og den glade Tummel hæver
Røverskarens lette Blund,
Højt af Velkomstjubel bæver
Luften fjernt i Echos Mund.
Som en Træl Kamelen knæler
Klog — godmodig med sit Læs,
Og med raske Spring sig fjæler
Qvinden i det svale Græs.

Brune Piger, vilde Dreng,
Gusten Kjærling ved sin Stok
Frem til Fangerne sig trænge,
Glenter liig, en graadig Flok;
Tæt til Offret Sværmen triner,
Grisk og paa sit Bytte vis, —
Mørke, hadefulde Miner,
Blikke som en Dolkespids!

Ungen, som sig knap kan kræve,
Vakler overmodig hen,
Truer med sin brune Næve,
Stolper atter bort igjen;
Mens hans Broder sig forskandser,
Sigter bag Kamelens Been,
Kaster mod det blanke Pantser
Klirrende sin skarpe Steen. —

Paa de tunge Riddervaaben,
Køllen og det brede Sværd,
Stirre de med Munden aaben,
Prøve Landsens Vægt og Værd;
Fra den staalbeklædte Ganger
Vendes Blikket med Foragt
Atter til de tause Fanger
I de lyse Brynjers Pragt.

Ved et Tegn af Høvidsmanden
Sluttes hurtigt og med Ro
Rummelig en Kreds af Banden
Om de lænkebundne To;
Ved et andet Vink sig sprede
Qvinderne med munter Larm,
Og de Fangnes tunge Kjæde
Hamres bort fra Fod og Arm.

«Herlig er en Jagt i Skoven!»
Taler Høvdingen med Ild,
«Hvor man lystigt og forvoven
Styrter sig mod Tigren vild;
Højere dog Glæden stiger,
Staaer man tyst bag Træets Hang
Og seer Tiger imod Tiger
Rase i den dunkle Gang.

Yngel af en vantro Stamme!
Op ved Sparket af min Fod!
Hvæs nu Kloen til at ramme
Eget Kjød og eget Blod; —
Om Turnering — Ridderdyster
Taler Rygtet store Ord,
At erfare nu mig lyster,
Hvad der vel i Rygtet boer.

Selv I pryde kan i Tanken
Pragtfuldt Eders Ridderspil:
Mine tappre Mænd er Skranken,
Jeg er Hoffet, som seer til;
Paa Kamelen hist I skuer
Qvinder klattre op med lil, —
Allesammen ædle Fruer
Med et lønligt Elskovssmil!

Prisen er den Stærke givet!
Kampen gaaer paa Liv og Død!
Den, som sejrer, vinder Livet
Ved sit djerne Landsestød;
Frelst sit Eventyr han ender,
Smykt med Frihedens Juvel,
Mens han os og Døden vender
Sin forgyldte Ridderhæl.» —

Og de Fangne, uforfærdet,
Kaste de forhadte Baand,
Springe op og gribe Sværdet
Henrykt i den frie Haand;
Svinge sig i Hestens Sattel
Utaalmodig og med Hast, —
«Uden Frygt og uden Dadel!»
Funkler i hvert Øjekast! —

Festligt henad Banen dandse
Gangerne med lette Fjed; —
Pludseligt den skarpe Landse
Sænker sig til Angreb ned:
Bøjet over Hestens Manke
Skue de omkring med Harm,
Medens een og samme Tanke
Gjennemluer Begges Barm!

Og da nu den vilde Røver
Seer den mandige Natur,
Seer de unge, stærke Løver
Slupne ud af Fangebuur —
La'er han frygtsom Blikket vinke,
Og som Straalen af et Lyn
Tusind krumme Sabler blinke
Fjendtligt for de Fangnes Syn.

Men med Kraft som tvende Hære
Flyve de i samme Stund:
«For min Mø og for min Ære!»
Lyder som en Dødsbasun;
Alt, hvad dem imøde triner,
Knuses eller ændses ej;
Som to bragende Lavinier
Er at skue deres Vej.

Slyngét bort den brudte Landse,
Gribe de om Køllens Skaft;
Ret som Fjenden skulde sandse
Hvert et Vaabens Brug og Kraft,
«For min Mø og for min Ære!»
Køllen falder som paa Halm, —
Ingen Pandeskal kan bære
Dette frygtelige Malm! —

Men de rasende Tartarer
Styrte sig med Hævnens Skrig,
Myldrende i tætte Skarer,
Over Blod og over Liig;
Vælte sig som Bølger Alle
Mod det kjække, nøgne Vrag —
Og de Christnes Køller falde
Mattere med dæmpet Brag;

Og de varme Purpurstrømme
Risle over Brynjens Staal, —
Læben stammer som i Drømme
Svagt endnu sit Sejersmaal!
End en Stund i Morgnens Vinde
Flagre Hjelmens lette Fjer, —
Snart de dukke og forsvinde,
Flyve ej til Sejer meer. — —

Taus imod de fjerne Dale
Drager bort den mørke Hær;
Tredive i Dødens Dvale
Blev Turneringens 'Trophæ'r,
Stille Sværmen sig fordeler
Paa den friske Blomstervang,
Fra de travende Kameler
Lyder ingen Cymbelklang. —

Men paa Dalens øde Flade
Slumrer sødt ved Palmens Rod,
Under Skyggen af dens Blade,
Ridderskabets Helteblod.
Til sin høje Himmelsphære
Svang sig Aanden fri og kjæk, —
«For min Mø og for min Ære!»
Smiler fra de blege Træk.

Fuglen.

(Poetisk Fortælling.)

1.

Marie.

Maanens fulde Midnatsflamme
Glimred gennem Dunster graae
I den dybe stille Aa,
Hvor sig speiled Pilens Stamme. —
Frøen vaaged end i Kjæret,
Lyd gav mindste Blad, som faldt;
Luftigt Sølv var overalt,
Engens Dampe steg iveiret.

Alt stod færdigt, neden, oven,
Ventende i magisk Glands
Ellepigens Cirkeldands,
Alfers Echo hist fra Skoven:
Tys! da nærmer sig med Dvælen,
Ingen Alf i Maanens Skin,
Men en Qvindes svage Trin
Med Fortvivlelse i Sjælen.

Korte Drøm i Paradiset!
Hun har lydt, Natur, dit Bud,
Seet i Elskov blindt sin Gud,
Verden staaer med Flammeriset: —
Indtil nu med Kæmpestyrke
Skuffede hun Alles Blik,
Stred mod Skammens Dolkestik;
Men nu stiger Angst og Mørke.

«O Johannes! om Du vidste!»
Sukker hun i Sorgens Nat,
«Om du vidste, hvor forladt! —
Og at Hjertet snart vil briste! —
O Johannes!» — Navnet rummer
I sin svagtudtalte Lyd
Hendes Himmel med sin Fryd,
Hendes jordisk dybe Kummer.

Og paa Knæ ved Aaen nede
Bøjet over Vandets Strøm,
Stirrer hun som i en Drøm
Paa sin nylig fødte Spæde:
Knuger med de sidste Kræfter
Barnet i sin unge Favn.
«Nu Farvel i Jesu Navn!»
Hvisker hun, «Jeg følger efter.»

«Nu Farvel i Jesu Navn!»
Syndigt Læberne gjentage,
Men paany i hendes Favn
Vender Barnet frelst tilbage.
Tredie Gang i Nattens Stille
Bæver hendes sagte Røst:
Ak! da mægter fra sit Bryst
Ej sit Barn hun meer at skille. —

Dæmrende bag Taagesløret,
Sygner Maanens matte Lys,
Og en Vind med natlig Gys
Hvisker hende kold i Øret:
«Hvorfor vil Du døe, Marie?
Hvorfor kalder Du paa Gud?
Ti, og kast Din Byrde ud, —
Let Din Synd Du kan fortie!»

Bleg hun rejser sig og gruer, —
Hvis var Stemmen, som har talt?
Taushed ruger over Alt,
Intet Levende hun skuer;
Dog bevæges Løv og Grene,
Skjøndt der lufter ingen Vind,
Og hun gyser i sit Sind,
Føler syndig sig og ene.

Pludselig, som gik et Dække
Fra den lune Sommernat,
Myldrer det i Skov og Krat,
Pusler det bag Busk og Hække: —
Hvirvlende omkring i Bue
Suser Ellepigen hen,
Og som tusind Lygtemænd
Staaer den hele Eng i Lue.

Hvor er Frelse for den Svage?
Skoven er ej, hvor den stod, —
Aaen skummer som en Flod,
Gynger fremad og tilbage;
Og en skummel Afgrund gaaber,
Som har sluget Vej og Sti, —
«Alting, Alting er forbi!»
Højt hun jamrer til sin Skaber.

Tys! det larmer fjernt histnede,
Det er Glam fra Gaardens Hund,
Lys i Farens mørke Stund,
Stjernen, som kan hende lede.
Øjet lukker hun forvoven.
Blindt fortvivlet frem hun gaaer,
Og da Blikket op hun slaaer,
Er hun kommen alt i Skoven.

Der, i Taageklæder hvide,
Skyde sig med lange Fjed
Tause Skikkelser afsted
Ganske tæt ved hendes Side;
Og som Snoge Træets Rødder
Krybe under Løvets Hang,
For at hindre hendes Gang
Og forvikle hendes Födder.

Barnet sig i Smerte vaander,
See, da glemmer hun sin Nød,
Skjælver kun for Barnets Død,
Priser Gud, da frit det aander. —
Men i samme Stund er svunden
Nattens hemmelige Færd,
Og i roligt Maaneskjær
Ligger Gaarden foran Lunden.

Storken staaer i natlig Dvale
Skarpt og stivt paa Tagets Skjæg.
Dæmpet brøler Staldens Qvæg —
Hunden logrer med sin Hale. —
Over maaneklare Tofte
Sniger sig Marie frem,
Finder snart sit Sorgens Hjem
Højt og eensomt under Lofte.

2.

Hjemmet.

Lyksalighed! i Somrens gyldne Dage
At sprænge kjækt det lumre Fangebuur
Og flygte til dit Blomsterbryst, Natur!
Og vinde Rødme og Natur tilbage.

Og dobbelt gylden Lyst, naar Livets Alder
Endnu er vaarlig som det unge Aar,
Og varme Hjerter os imøde gaaer,
Og Barndomsminder klage ømt og kalder.

Da slaaer omsonst Minervas lærde Ugle
Sin Aftentrille i Cathedrets Sal;
Den overfløites af en Nattergal,
Ja af den Ringeste af Skovens Fugle. —

Johannes var blandt hine Sommerglade, —
Midt paa sit Gulv laa Candidaten krum
Og bragte Pakker til sin Kufferts Rum,
Som Bien bringer Honning til sit Stade,

Han vendte seirrig Ryggen mod Reolen,
I Kufferten han halvt var krøben ind,
Og Blodet steg ham i den fine Kind,
Der højlig trængte til lidt Brunt af Solen.

Han glemte ej, han gik fra Hovedstaden, —
Nedlagde derfor kjærlig og galant
En Æske med forskjelligt smagfuldt Tant
Til Søstre og Cousiner efter Raden.

Men Eet, som skulde gjemmes dybt paa Bunden,
Blev aabnet, før i Kufferten det sank,
Og Lysets lange Tande pudset blank,
Mens Smilet laa Johannes skjelsk om Munden.

Og Gaven var — mon Nogen vel den gjetter?
En qvindelig og højrød Huepuld,
Af Bondeslags, brodeert med Sølv og Guld
Og rigt besat med tusinde Pailletter: —

Han lod den funkle smukt og Straaler sende:
„Den glæde vil Marie, — ja bestemt! —
Hun skal dog see, at hun er langt fra glemt,
Skjøndt Aaret strømmed mellem mig og hende.“

Den næste Dag, just da i Morgenstunden
Fra Hovedvagten Klokkeslaget klang,
En Postvogn raslende forbi sig svang,
Og han i den, med en Cigar i Munden.

Mod Aften samme Dag, da gik fornøjet
Paa Solskins-Vejen fra en landlig Gaard
Letklædte Jomfruer med blottet Haar
Og speidede med Haanden over Øjet. —

Og der blev spøget kjækt — man var jo ene —
Og drillet lidt — Cousinerne var med —
Men Ingen kunde blive rød derved,
Thi Solen rødgede den hele Scene.

Og hist den gav sit Kys til Husets Guder:
Den gjestfri Røg, som steg paa vanlig Viis,
Og Reenlighedens øjenklare Dis,
Der funkled fra de blankpolerte Ruder;

Men indenfor betragted ret dens Flammer
Med gyldent Smil en moderlig Gestalt,
Hvis Blikke fløj som Solens overalt
I hver en Krog af Sønnens Gjestekammer. —

Alt stod saa hjemligt der, saa muntert broget,
Fra Haven Blomsterduft og Fuglesang.
Og længer borte Skov og Sø og Vang, —
Slet intet mangled, — og dog mangled Noget:

Et manglede, — som i Aladdins Bolig,
Thi pludselig i Moder Annas Træk
Stod malet aabenbar en huuslig Skræk,
Og paa Marie raabte hun urolig.

«Marie dog! at hun kan reent forglemme, —
Hvor er Du, Pige? varer det en Dag?»
«Nu kommer jeg», lød under Husets Tag
En blød, melodisk Bondepigestemme; —

Moer Anna ventede og faldt i Tanker:
Marie var af hendes egen Æt,
Men gik — skjøndt mere zirlig — bondeklædt
Og holdtes strengt til Arbeid og i Skranker.

Den Gamle saae mod Sengen, rynked' Brynet.
«Her mangler Noget», sagde hun med Vægt, —
Marie stammede — «en Støvleknekt», —
Og ud af Døren foer hun rask som Lynet —

Hun var en rank, blegrosenfarvet Lilje,
Med brune Øjne, sky som Skovens Hind,
Og da hun atter pustende kom ind,
Blev Anna hende god imod sin Villie.

«Du kom fra Loftet nylig? — hør Marie,
Hvad gjør Du der saa tidt ved Dag og Nat? —
Jeg troer, Du leger med den sorte Kat
Og hindrer Killingerne fra at die!»

Marie stod i Skyggen i det Fjerne.
Dog var det, som om Aftenrøden varm
I en Secund fløj over Kind og Barm,
Og Øjet funkled uvist som en Stjerne:

«Naa? — siig mig smukt en Grund, og som er gyldig! —
Tys! Stille! — hør hans kjære, kjære Røst!» —
Og ned hun ilede med Moderlyst,
Men Svaret blev Marie hende skyldig. —

Snart gjenlød Huset høit af Spøg og Latter: —
Hun stod endnu og lyttede en Stund,
Da trak sig som til Graad Maries Mund,
Og sagte sneg hun sig — til Loftet atter. —

Den første Velkomstfryd var neppe svunden,
Før Anna indbød Alle til sit Bord:
«Hos os paa Landet», lød den Gamles Ord,
«Man taler bedst med en Bid Brød i Munden.»

Og til Johannes — Modstand hjalp ham ikke —
Var sat en Livret, blot for hans Person,
Og rundt om saae han en Constellation
Af lutter tindrende og glade Blikke.

Vidt aabne stode Havestuens Døre,
Hvor Morten under Æbletræet laa
Og kjælent op i Træets Krone saae,
Mens Fugleqvadder kildrede hans Øre.

Langt ude høstedes paa Engen Græsset, --
Det var, som nærmede sig Høets Duft,
Han hørte henrykt i den stille Luft
Den hæse Klang af Leen, som blev hvæsset. —

Ja, indtil Smørret, — maatte Alt vurderes
Det stod saa gyldent paa den hvide Dug, —
Han saae paa Brødets rene, gode Rug,
Og paa sin Moder saae han som paa Ceres.

Men Anna saae i ham, om ikke Paven,
Dog meer end en sædvanlig Candidat, —
Og da Johannes spildte lidt Salat,
Blev hun bekymret alt for Præstekraven.

Cousinerne drev lønlig deres Gammen
Og styrkede ved Vink hinandens Mod:
Til sidst tog Glasset En, saa rød som Blod,
Og gratulerede til endt Examen.

Men Anna bød høitideligt at tie: —
«Ved Festens Skaal bør Alle være med!
Spring hurtigt et af Børnene afsted
Og hent et Glas og kald saa paa Marie!»

Der laa en skjult, electrisk Gnist i Navnet,
Som samlede Alt, hvad der var spredt og glemt;
Johannes blev urolig, sødtbeklemmt
Og følte sig af tusind Minder favnet.

Og da nu Pigen selv stod ved hans Side,
Og disse Øine ved den dunkle Glands
Saae løndomsfuldt og natligt ind i hans
Og syntes mellem Graad og Smil at stride, —

Da svimlede Johannes fast forskrækket,
Han maatte støtte sig ved Annas Bord,
Fornam af hendes Tale ej et Ord,
Og hvert et Glas gav Klang, som det var knækket;

Og da han atter drømmende tog Sæde,
Var Glæden ikke meer saa rosenrød, —
Den Gamle trilled Kugler af sit Brød,
Et sikkert Tegn hos hende til lidt Vrede.

Imidlertid var Solens Timer omme,
Og Maanens Skive over Skoven stod, —
For Annas huusligvante Blik den lod
Ret som en frisk, uhyre Æggeblomme;

Men for Johannes hang fra Himlens Blaanen
Dens bløde Runding som en yndig Frugt, —
Og Pigerne fandt Synet meget smukt
Og stirred efter Manden selv i Maanen.

Men Maanen saae saa stivt paa Allesammen,
At Ingen meer sad rolig paa sin Plads, —
For Annas Vel blev tømt det sidste Glas,
Og rundtom Bordet gik et klangfuldt Amen!

Nu vinked Haven med de dunkle Gange, —
Som muntre Bier sværmed Alle ned,
Kun Anna blev i Kuben paa sit Sted
Og hørte fjernt som Summen deres Sange.

Blidt slog Erindringen sin Rosenlænke
Omkring Johannes' Bryst og om hans Sind,
Den drog ham i hvert stille Lysthuus ind
Og tvang ham ned paa hver af Havens Bænke.

Og rask forbi fløj mangan svunden Scene
Af Ungdomslivets første muntre Act, —
Og mangt et yndigt Billede blev vakt,
Men atter skræmmet bort bag Busk og Grene:

Thi skinsyg skjød den glade Pige­klynge
Sig mellem ham og Mindets skønne Fee;
Han maatte dandse med dem, synge, lee
Og sidde lystig op i Havens Gynge;

Omkaps nu trak med Latter, uden Orden,
De bløde Pige­hænder Gyn­gens Reb,
Og heftig svajende ved hvert et Greb
Steg i Triumf Johannes op fra Jorden.

Han fløj, mens Haaret viftede om Kinden,
Højt mod de ranke Popler, Havens Ziir,
Til­sidst hans Blik gik over Poplens Spir,
Hvis Sølvblad skjælvede af Frygt for Vinden —

Da saae han med en sød urolig Smerte
Fra Højden af sin Flugt et jordisk Syn,
Der kom og svandt og hvergang som et Lyn,
Saati dt det kom, traf nedefra hans Hjerte.

I Skjæret af den sidste Aftenrøde,
Stod fjernt Marie, skjult af Træets Hang,
Og bredte, naar Johannes op sig svang,
Med Ømhed sine Arme ham imøde.

Johannes hæved sig, som for at klæbe
Til Luften fast, saa ofte Gyngen steg,
Men ak! som Tantalus, saasnart den veg.
Blev Bægret hvergang revet fra hans Læbe.

Da voved han sin ene Arm at strække
Fra Højden ud, — men som ved Sympathi
Sig gjorde ubevidst den anden fri,
Og Lidenskaben hævede dem begge.

«Stands Gyngen!» skreg i Angst den hele Vrimmel,
Han tryglede saa bønlig, men omsonst:
De vilde ikke mere see «den Kunst»
Og fik ham dragen hurtigt fra sin Himmel.

Endnu saa mangel Barndomsplet de søgte,
Og da tilsidst Godnat de bød til Hver,
Da tændte alt i Græsset hist og her
Johannesormen taus sin lille Lygte. — —

Johannes higed efter ensom Hvile.
Han ilte til et Stevne med sig selv —
Hans Følelser var som en standset Elv,
Hans Mund var træt af evig glad at smile;

Og indenfor hans Kammers tause Mure
Kom endelig den skjulte Kamp til Brud:
Frit græd han Sorg og Glæde voldsomt ud, —
Selv Maanen gik bag Sky for ei at lure.

Forfrisket af sit Taarebad og trøstet,
Gik Candidaten langsomt op og ned,
Tilsidst, — som tog han af sig selv en Ed, —
Han standsede med Haanden lagt paa Brystet.

Og da hans Blod nu flød med svalet Varme,
Begyndte Annas Seng sin Tryllekraft,
Den tog imod ham i sin hvide Pragt,
Saa blødt og kjærligt, som en Moders Arme —

Seent slumred han, og ud paa Natten silde
Lød tyst fra Loftet sagte, sagte Trin, —
De flettede sig i hans Drømme ind,
Og gik for ham endnu, da Alt var stille.

3.

Opdagelsen.

I Syd, hvor gamle Pan i Jorden blunder,
Er Sommerhimlens Sol bestandig huld
Og udbetaler blank som myntet Guld
Hver Levedag til Støvet nedenunder;

Her mere lunefuldt dens Blik os maaler,
Og mangel let og gylden Aftensky
Er næste Morgen tung og graa som Bly
Og sender os for Solens — Vandets Straaler.

Men selv en Regndag, ak som trist og vandet
Nedrasler hæsligt i den golde By,
Og træffer kun paa Tag og Paraply,
Har Ynde og harmonisk Fald paa Landet.

Det er en Nadvere, hvor Alt sig qvæger,
Som rækker Marken Gullet til dens Neg
Og Skoven Marv og Skjønhed til dens Eeg
Og Blomsten Farve til dens Drikkebæger.

Og hvilken Prøvedag for Husets Qvinde!
Mens Skyen breder Dug paa Himlens Blaa,
Opklarer hendes Tanke Hjemmets Vraa,
Som var hun Solen, der var lukket inde.

For Fliden har hun Roes, for Brøden Naade,
For den Bekymrede et kjærligt Ord;
Thi «Sødhed vel i Fløiter, Harper boer,
Men venlig Tale er dog bedre end de baade!»

Og virksom drejer sig foruden Bulder
Det indre Hjul ved hendes Varetægt,
Hun seer sig rolig om med Byrdens Vægt,
Og villig rækker frem Enhver sin Skulder,

Saaledes Anna stod, mens Alting ude
Var klædt i aarle Taage, Regn og Rusk,
Og Vinden slog med Træets vaade Dusk
Uhyggeligt mod Havestuens Rude.

Men, klogt fordeelt i Kjøkken og i Kjelder,
Fandt ingen ledig Haand et dovent Skjød,
Den travle Arm fik Kinden varm og rød,
Og Talen klang som Lyd af muntre Bjelder.

Selv mønstred Anna med forstandig Mine
Et herligt Vaar, rødtribet, uden Meen,
Og vendte Talen til sin Øjesteen,
Sit yngste Barn, den lille kloge Trine:

«Paa Loftet veed Du staaer vor Fjedertønde,
Spring rask derop, hæv Dig paa dine Tæer,
Og see i Tønden, om der mangler Fjer
Til Vaaret her, og til et lille Hynde.»

Og ud fløi Trine, fulgt af hendes Blikke, —
Den Gamle klappede sit Dynevaar:
«Snart komme Dagene, hvorom der staaer,
At de os Mennesker behage ikke!

Og Eftertanken smukt maa komme førend,
Og nu begyndte hun i Ro og Mag
For Døttrene et lille Foredrag,
Da Trine aandeløs foer ind ad Døren.

«Ak, Moder, skynd Dig!» raabte hun med Stønnen,
«Der ligger iblandt Fjedrene i Skjul
En ganske levende, uhyre Fugl,
Som vælter sig omkring i hele Tønden!»

«I Tønden!» brummed Anna, «Hvad for Noget?
Jeg seer desværre, hvordan det er fat,
Det er igjen en Høne eller Kat,
Og Pigen har forsømt at lukke Laaget.» —

Fortrædelig hun reiste sig fra Stolen
Og steg mod Loftet som en Tordensky;
Den lille Trine fulgte hende kry,
Men holdt til Sikkerhed dog bag i Kjolen. —

I mystisk Mørke stod den høje Tønde
Blandt mindre landligt Huusgeraad iflæng,
Og nær derved Maries simple Seng
Med Renlighedens tarvelige Ynde.

«Hvad seer Du, Moder?» hviskede den Lille,
Da Anna ubevægelig og stum
Blev ved at stirre i dens dunkle Rum,
Og Alt omkring var ængsteligt og stille. —

«Jeg seer», — lød Svaret med et Suk tilbage,
«Jeg seer — det var Indbildning, hvad Du saae, —
Forføi Dig rolig ned igjen, Du Smaa,
Jeg selv har Noget her at varetage.»

Og neppe fandt hun Skridt og Miner trygge,
Før Anna bøiede sig atter ned,
Og Skræk, Forbauselse, Medlidenhed
Fløi over hendes Træk, som Lys og Skygge.

Dybtuede laa i Ly for hver en Fare,
Som i en Fuglerede, blød og luun,
Et dejligt Barn iblandt de bløde Duun,
Med aabne Øjne, store, barneklare.

Sødt havde Glutten nylig morgenblundet,
Paa hver en Kind laa end et Valmu'blad,
Nu Munden atter gjerne drikke gad,
Og Haanden søgte, — buttet og bedunet.

Der er et Sprog, som kun en Kvinde næmmer,
Som kun en Moder hører og har seet
I al dets himmelske Naivitet,
Og som hun siden aldrig mere glemmer.

Og uden Anna selv ret vidste nøje
Stod Barnet i sin Ham paa hendes Skjød:
Og Haanden afstrøg lempelig og blød
Den lille Papagenos Fjedertrøje.

Og medens Hjertet handled lyst som Dagen,
Sig modned Tankens Frugt paa skjulte Rod, —
Thi klog den gamle Anna var som god,
Og Frugten bar af Begge altid Smagen.

Hun bragte hemmelig, ej seet af Nogen,
Sit lille levende livsvarme Rov
Ind i den Helligdom, hvor selv hun sov,
Og Andres Sorger tidt holdt hende vaagen. —

Da hun igjen forlod sit sikke Gjemme,
Kom hun tilsyne som en lukket Bog:
Hun var som altid rolig, mild og klog,
Kun mere Blødhed laa i hendes Stemme.

Hun flyttede til Døren hen sit Sæde,
Lod Rokken snurre i dens jevne Takt,
Men medens Haanden spandt, gav Øjet Agt
Paa Hver, som op til Loftet vilde træde.

Men Ingen kom, — i Kjøkken og i Kjelder
Den travle Arm fik Kinden varm og rød,
Og lattermildt de sjerne Stemmer lød,
Som en forvirret Klang af muntre Bjelder.

Omsider — tys! — sig nærmed Annas Øren
Et sagte Fodtrin, sagte og ihast.
Den Gamle saae ivejret — Traaden brast —
Det var Marie, som gik bag ved Døren.

Det var Marie, som kom frem fra Skjulet
Og smidig op ad Loftets Trappe sprang, —
Paany fik Anna Rokken sat igang,
Men Foden rystede, som traadte Hjulet.

Og atter var en føje Tid henrunden,
Da kom igjen Marie, dødninghvid,
Hun fløj forbi, — hun gav sig ingen Tid,
Og som et Luftsyn var hun brat forsvunden.

Med Annas Styrke lakked det tilende,
Dog blev hun paa sin Plads: «Klart vil jeg see:
Er der ej Andet for, — Guds Villie skee!
Hun kommer snart igjen, hvis det er hende!»

Og snart hun kom, -- det var som tusind Snoge
Jog hende i Fortvivlelse omkring; —
Hun ændsed ikke Anna, — ingen Ting!
Og kasted Blikket vildt i alle Kroge.

Med Et hun lyttede, — hvert Træk i Pine! —
Og styrtede til Loftet op igjen;
Da satte Anna Rokken stille hen
Og ventede hende med sin ædle Mine;

Og da hun som et Billede paa Jammer
Kom atter hulkende og kraftløs ned,
Tog Anna Haanden, som Marie vred,
Og ledte hende blidt ind i sit Kammer.

Hvad der den Angergivne, dybt henrevet,
Har skriftet som for Himlens Tribunal, —
Og Annas Naade med den Armes Qval,
Blev vist i Skyen seet og underskrevet.

Men bitter, som naar Sorg med Vrede blandes,
Steenkold, som Tavlen med de ti Guds Bud,
Var Annas Mine, da hun traadte ud
Og nærmede sig uformærkt Johannes.

Han havde aabnet Vinduet og tømte
Den søde Lugt af Havens friske Hyld:
Uroligt digted Hjertet en Idyl,
Og med Horats han sukkede og drømte:

«Lyksalig, hvem de rige Guder give
Fra Livets Tummel fjernt et landligt Hjem,
Og saa» — hans Finger tegnede et M
Med klare Træk paa Rudens klamme Skive.

«Johannes!» udbrød Anna, «Du, som taler
Om rige Guder, — husk som Christen Een,
Hvis hele Rigdom neppe var den Steen,
Hvortil han kunde læne sine Qvaler:

Men han var Uskylds Ven og Lastens Fjende
Og nød en Jords Velsignelse til Løn, —
Kom nu, saa skal jeg vise Dig, min Søn,
Hvor trofast Du har gjemt hans Ord i Minde.»

Johannes følte høit sit Hjerte banke,
Han havde gjerne sagt en munter Spas,
Men alle Guderne med samt Horats
Jog Annas skarpe Blik bag Skjul og Skranke.

Paa Kinden tændte Ængstelsen sin Lue,
Han fulgte langsomt i den Gamles Spor,
Som taus, alvorlig, uden flere Ord
Ham aabned Døren til sin Sovestue.

Et Blik, — og hvad han længe havde anet,
Og Tanken stundom henrykt havde tænkt,
Sig formed for hans Øje klart og strengt,
Fra Phantasi til Virkelighed manet.

Der stod hun, liig den fulde Rose bøjet,
Nedtyngtet, som ved Kindens Purpurblod,
Til Hjertet trykkede hun sit Klenod,
Og Angerens Juveel bedugged Øjet.

Der var i Stuen tyst som i en Kirke,
Hvor Menigheden staaer i ydmyg Krands,
Enhver med Livets skarpe Dissonants,
Og hver med Suk til Naaden om at virke.

Da hæved Følelser, ukjendte, søde,
Dybt i Johannes' Bryst sin Bølgegang,
Natur og Kjærlighed sig øverst svang,
Og Ængstelsen forsvandt, og Frygten døde;

Og hurtig stod han ved Maries Side, —
Han bøjed op til sig den Armes Kind,
Han blandte hendes bittre Graad med sin,
Og begge tømte Sødmen af at lide.

Men ude deelte Solen Skyens Vande,
Igennem Ruden strømmed Lysets Aand
Og lagde, som en varm og gylden Haand,
Sin Morgenstraale blidt paa Barnets Pande,

Og ømmere blev Taarerne og Sukket,
Og stedse tættere det stille Favn,
Og Anna følte et uroligt Savn,
Som var hun næsten glemt og udelukket.

Og først da ogsaa hendes Arme slynged
Sig mildt tilgivende omkring de To,
Opløste Smertens Knude sig med Ro,
Og Byrden svandt, som hidtil havde tynget.

Kong Christian den Ottende

†

(Januar 1848.)

Hiiin stille Sommeraftenstund
Gaaer som en Aand forbi,
Da dybt det klang i Skovens Grund:
«Velkommen til Din Ungdomslund!»
Hist ved Dit Sorgenfri.

Det aabner nu sin nøgne Favn,
Men kold og hvid som Du,
Og huser Hjertesorg og Savn
Og spotter høit sit eget Navn
Og mindes før og — nu. — —

Os Meget gav Din rige Aand,
Nu staae vi ved Dit Leer
Og stirre som ved Tryllebaand
Bestandig paa Din høire Haand,
Og vente endnu Meer.

Det er, som om den Haand, der gav
Saa kongelig og huld,
Vil ikke stædes til sin Grav,
Før den har stillet Hjertets Krav
Og skjænket alt sit Guld.

Det er, som hviskedes i Løn
Igjen ved Balders Strand
Et helligt Ord, en venlig Bøn
Imellem Faderen og Søn,
Før Baalet tændes an.

Men det er, Odin, Dig, som gaaer
Og skjænker ham Din Høst. —
Du bygger paa hans Manddomsaar,
Og veed, at Balders Hjerte slaaer
Med Godhed i hans Bryst.

Selv stiger Du ved Rotas Spyd
Bort fra den dunkle Jord,
Du hører Sang til Harpers Lyd:
„Velkommen til — Valhallas Fryd!”
Og — dybe Suk fra Nord!

Farvel til Marthes Kilde.

(Ved Nebbegaard i Jylland.)

Jeg kommer i den stille Qveld,
Vil dvæle hos Dig ene;
Jeg er forelsket i Dit Væld,
Tidt drømmer smilende min Sjæl,
At Du er Hippokrene!

Først vil jeg under Træets Hang
Betragte ret Din Kilde,
Saa nynner Du mig smukt en Sang,
Tilsidst saa drikker jeg Din Klang,
Og saa — Farvel, Du Lille!

Du er en flygtig, ødsel Dreng,
Som fandt en Skat begravet
Og dandser over Mark og Eng
Og spreder Sølv et rundt iflæng
Og springer saa i Havet.

Du er en Mø fra dunkle Hjem,
Hvem Beileren forfølger;
Du finder Jordens Dør paa Klem —
Smaaaleende Du kommer frem
I jomfrurene Bølger.

Du er — skjøndt Blidhed i Dig boer —
En Sølvstreng af Harpen,
Som sammenstemt og kæmpestor
Udtaler tordnende sit Chor
Fra Terni og fra Sarpen.

Du er — et yndigt Kildevæld,
Som bag de dunkle Grene
Fortæller Eventyr i Qveld, —
Tidt drømmer smilende min Sjæl,
At Du er Hippokrene! —

Jeg veed, det var ved Kornmod,
Og Rugen bragt i Lade,
Da Jørgen hist ved Bakken stod
Og stemmede sin jyske Fod
Imod den skarpe Spade.

Men Jorden rulled tør og hed
Hen mod den nære Havre,
Og Spaden kun saa trevent bed,
Skjøndt Jørgen pustede og stred —
Sad gladere ved Davre.

Endnu et dygtigt Spadekast,
Saa stirred han i Furen!
Thi Jorden sortnedes i Hast,
En liflig lille Aare brast
Dybt nede i Naturen.

Et Smil da Jørgens Læber brød,
Man saae de hvide Tænder, —
Han snildt et Rør i Gruset skjød,
Mens Vandet klart som Sølv et flød
Over hans brune Hænder.

Saa drak han af det søde Vand
Saameget, som han vilde,
Og løb til Gaarden flux paastand:
«Min Husbond er en farlig Mand,
Nu fik han sig en Kilde!»

Og i den gyldne Morgenstund
Kom Alle festligt sammen,
Hver bøjed sig mod Kildens Grund
Og gav Dig hjertelig sin Mund
Til Velkomst og til Gammen.

De døbte Dig og gav Dig Navn —
Det kjæreste, de vidste;
Naturen selv holdt Dig i Favn,
Og Kirken var Din Fødestavn,
Hvor Fuglen sang paa Qviste. —

Nu hvælver alt Syrenens Pragt
Sin Kuppel om Din Straale;
Det grønne Sæde rundt er lagt,
Foran to Graner holde Vagt
Med tusind spidse Naale.

Omkrandset er Bassinets Bred
Af fugtiggrønne Planter,
Og naar man nærmer sine Fjed,
Man hører Frøen plumpe ned
Blandt Dine Diamanter.

Du nynner alt ved Morgengry,
Mens Taagen staaer paa Enge,
Mens Lærken drømmer sig i Sky,
Og Bonden fra den stille By
Gaaer ud i Skov og Vænge.

Naar Solen staaer i Løvens Tegn,
Og Hede Græsset bleger,
Blinker Du fra dit svale Hegn
Og pladsker med Din Middagsregn
Og vinker med Dit Bæger.

Men stærkest virker Din Magi,
Naar Solens Straaler vige:
Da samles Livets Poesi
Med Ungdom, Aand og Skjelmeri
Om Straalen i Dit Rige. —

Farvel, Du altfor korte Drøm,
Du friske, landligmilde!
Modtag min Tak, saa varm og øm,
Jeg maa igjen i Livets Strøm, —
Farvel, Du rene Kilde!

Fodsporet.

Du venter vist, min ømme, fjerne Ven!
At, siden Du forlod din arme Pige,
Hver landlig Fryd med Dig var svunden hen?
Men Du ta'er feil, — hør, hvad hun har at sige.

I Elleskoven, hvor den løse Jord
Bedækker altid fugtig Træets Rødder,
Opdaged jeg en Morgenstund et Spor,
Et dybt og tydeligt af — Dine Fødder.

Af Dig, min Ven; thi just paa dette Sted
Vi standsed Begge, — kan jeg vel erindre,
Desuden fandt jeg ganske tæt derved
Et Spor af andre Fødder, som var mindre. —

Du vel begriber, at det var en Fest!
Og har Du nogensinde før seet Mage,
Det kjære Spor holdt ud, trods Regn og Blæst,
I hele otte lykkelige Dage!

Jeg luged bort ethvert nedfaldet Blad, —
Hvor sødt kan dog en Hemmelighed more!
Hver Time smutted jeg i Skoven glad,
Som havde jeg et lille Dyr at fore.

Men tænk Dig nu min Skræk, og hvor fatalt!
— Uveiret kom, skjøndt ikke just fraoven —
Vi fik Besøg, — og Jørgen blev befalt
At skulde Gangen reen i Elleskoven!

Der sneg han sig som en dæmonisk Aand, —
Nu saae jeg nok, min Glæde havde Ende:
Men skulde Jørgen med sin plumpe Haand —
Det kunde ikke godt mit Hjerte nænne!

Nei, kjærligt af mig selv det maatte skee,
Og for at bringe Sødhed i min Pine,
Jeg satte varsomt — Du maa ikke lee —
Min Fod i Sporet ned paa en af Dine.

Forunderligt! Var Jorden bleven hed?
Og kan man vel med aabne Øine drømme?
Jeg følte, hvordan Varmen sagte gled
Fra Jorden gennem mig i milde Strømme;

Og Du kan troe, min Ven, jeg var ej seen
Den søde Glæde dobbelt sødt at smage,
Og hurtigt satte jeg mit andet Been
Hen i Dit andet Spor lidt meer tilbage.

Der stod jeg da, og næsten som paa Glød,
Usikker nok og vaklende som Sivet,
Men dog mit Bryst den hulde Forsmag nød,
«At vandre i Dit Spor igjennem Livet!»

Og derfor dybt i Hjertet det mig skar,
At Jørgen ej tillod en fortsat Dvælen:
Thi mens min Tanke fast i Himlen var,
Var Bondens Spade næsten mig i Hælen.

Da tømte jeg den bittre, bittre Drik:
Jeg steg fra Paradiset ud paa Jorden
Og bragte langsomt og med bortvendt Blik
Min Søndagshelligdom i Hverdagsorden!

Philosophen.

Der er en Gjæring, paastaaer man, i Tiden,
Maaskee! men see, min Viin blev sjelden suur,
Naar Flasken altid kjønt blev lagt paa Siden, —
Sligt applicerer jeg paa min Natur:
Jeg ligger rolig, selv naar jeg ej sover,
Og haaber nok, min Gjæring skal gaae over.

Jeg har en Ven, og En er nok i Grunden,
Han er min Damon, jeg hans Pythias,
Vi snakke smukt hinanden efter Munden
Og tørne sammen kun med vore Glas:
At gaae i Døden for mig, jeg ej beder,
Men han maa gaae sin Vej, naar han mig kjeder.

Min Glut er trind, og Brystet dejligt hvælveth;
Hvad Farven angaaer, — hver Couleur mig huer,
Er Øjet blaat, jeg flux «en Himmel» skuer,
Men i det Sorte seer jeg intet Helved:
Stor eller Lille — Sligt jeg ikke ændser,
Min Kjærlighed, — den er foruden Grændser!

Til hvem jeg regnes, de Servile, Liberale?
Jeg staaer paa denne Korsvej uden Qval,
Min Mening er: den regnes blandt de Gale,
Som ikke mod sig selv er Liberal!
Hver faaer sit Kors, dog — hvordan Sagen stilles,
Vil jeg dog bære helst paa de Serviles.

Hvad Folk hverandre hviske vil i Øret,
Naar jeg er død, mig volder ingen Vee,
Distancen er for lang, til jeg kan hør'et,
Jeg strækker mig i Skyens Kanapee;
Og skulde Tingen blive mig for broget,
Jeg trykker Skyen og la'er falde Noget!

Saaledes lever jeg foruden Sorger,
Med god Samvittighed min Dag og Nat,
Jeg er i Kjøbenhavn en gammel Borger,
Som svarer sine Tynger og sin Skat;
Og jeg har Penge, — derfor vil nok Præsten
Engang ved Graven Jer fortælle Resten.

Til A. Oehlenschläger.

(I Studenterforeningen 1841.)

I Sjælens Dyb er en urolig Flamme,
En Drift, som savner Livets Poesi,
Som kæmper haardt mod Hverdagslivets Ramme,
Vil atter sværme lykkelig og fri:
Med Suk maa Hjertet over Skatte ruge,
Nedlagte for et rigt, mangfoldigt Liv,
Og Følelser, som Verden ei kan bruge,
Som Døden høster med sin skarpe Kniv.

Hvad lindrer Savnet? Hvad kan Længslen styre?
To Magter sendt' til Menneskenes Trøst:
De søde Toner af en Digtets Lyre,
Og, Elskov du! med al din rene Lyst!
I drage atter bort det mørke Dække,
Som skjuler Livets tabte Farvepragt,
Og derfor takker Hjertet Eder Begge
Med lige Ret, og fast med lige Magt!

O, Danmarks Skjald! bar Laurens skjønn Lande
Din Vugge hist, forgyldt af Sydens Sol,
Omslynged længst en Krands din Digterpande,
Rakt med Begeistring Dig fra Kapitol: —
I Nord, hvor selv Apollos Straaler vige
For Taagens Phlegma om den danske Kyst,
Seer Folket stolt Dit klare Nordlys stige,
Men Jublen fængsles i det tause Bryst.

Dog høit skal her i Musasønners Klynge
Begeistringen sig svinge uden Tvang,
Og Glædens Fugl skal flagre frit og synge,
Kun bunden løst ved Takt af Bægrets Klang:
Mens udenfor den skarpe Nordvind kæmper,
Og Vintertid med mørke Miner staaer,
Vi hæve glade Bægret for November,
Som fødte Danmark Romantikens Vaar!

I A. Oehlenschlägers Album.

Forgjeves har jeg brudt min Hjerne
Og grublet dybt paa langs og tvers, —
(Ak, hvo skrev ikke, meer end gjerne,
Til Dig de allerbedste Vers!)
Men Hovedtanken, jeg har funden,
Blev altid een, og ikkun een:
Hvad er et Digt til Dig igrunden?
En Ugle baaren til Athen!

Og for sig værdig frem at trænge
Med Krandse til Din lyse Aand,
Man maatte gribe Harpens Streng,
Som funkler i Din egen Haand, —
Men Hjertet kjender ingen Skranker,
Og tro mig, naar jeg siger frit:
Kan Hjertets Tak opveje Tanker,
Er intet Blad saa tungt som mit!

Sang „Den 8de Marts.”

Vexlende med Sang og Viin
Atter gamle Rom vi gjæste, —
Phantusus, vor Veturin,
Os drog med de fyrige Heste!
Guden blandt os dvæler huld,
Rækker venlig fra sin Trone
Hver en Krands af Laurens Krone,
Viin fra Monté — «est!» — fiascone,
Solen skinner varm og fuld
Fra Orangens Duft og Guld!

Snart til Hjælp han Bacchus ta'er,
Dobbelt er hans Kraft formeret,
Vi Sanct Peter blive vaer
Med Kuppelen illumineret!
Har vort Ønske ikke Ro,
Endnu mere kan vi have:
Bacchus lærer os at lave
Biskop, Cardinal, ja Pave!
Han gjør salig, han gjør fro —
Bacchus har den rette Tro!

I en blaa og sydlig Glands
See vi Bjergene sig højne,
Og den muntre Folkedands,
Og de brune, ildfulde Øjne!
Solens sidste Aftenblus
Paa den fjerne Villa brænder, —
Bacchus hver en Ynde kjender
Han har boet her længe, Venner
Ak, der staaer hans gamle Huus
Rundt og lystigt som et Krus.

Med Begeistring følge vi
Phantusus og Fader Liber
Til et venligt Osteri
Ved den gule, strømmende Tiber;
Finde — tro den vante Skik —
I sin Kreds den gamle Kjære!
Som en Sol i Kunstens Sphære,
Barnlig dog i al sin Ære!
Phidias! din Aand han fik,
Og Anakreon, dit Blik;

Glade tolke vi hans Ord,
Smerten, som hans Længsel vakte,
Naar hans Tanke tidt mod Nord
Fløj over det gamle Soracte. —

For vort Haab gaa Skaalen om!
Ordne ville vi hans Sæde,
Snart blandt os han er tilstede,
Bringer Jubel i vor Glæde!
Bytter Pantheon og Rom
Med vort Hjertes Helligdom!

Mundus og Paulina.

I stille Flammer sank den gyldne Sol
Og hæftede sit straalefulde Øje
Med Veemod paa det gamle Kapitol
Og paa de syv urokkelige Høje: —
En Claudius misbrugte Kraftens Torden
Mod Heltelivets sidste ædle Rest,
Og Roma selv var sunken dybt i Vest
Og saae med Tigerøje over Jorden.

Forvildet og med grusom Phantasi
Drog Folket hjem fra Dagens vante Fester,
Gik ligegyldigt Templerne forbi
Og spottede de ørkesløse Præster.
Endnu dog klang med Ærefrygt i Øret
De dunkle Sprog fra Isis' Helligdom,
Bragt med Osiris til det sunkne Rom,
Men selve Isis rødmede bag Sløret.

Med Længsels Uro ventede i Løn
I Aftendæmringen ved Templets Trappe
Den unge Mundus, adelig og skøn,
Indhyllet ziirligt i sin Romerkappe;
Den nøgne højre Arm med blanke Spænder
Af Guld og Rav var glandsfuldt sluttet ind,
Sødt dufted Lokken om hans fine Kind,
Og Stene glimted fra de hvide Hænder.

Og pludselig om Skulderen han slaaer
Med mere Flid sin Togas rige Folder,
Han ordner ilende sit Titus - Haar,
Forfængelig han sig til Skue holder!
Da nærmer sig en deilig Romerinde
I Ungdomsvaar til Helligdommens Sted, —
Med Alvorsblikket imod Jorden ned
Gaaer hun fordybet, tankefuld i Sinde.

Forgjæves venter Mundus paa en Haand,
Usynlig, sendt fra Amor i det Høje,
At løse hendes Tankers strenge Baand,
Og løfte hendes Hoved, hendes Øje;
Selv strammer han af alle Kræfter Buen,
Med Pilen brændende mod Maalet vendt,
— Forgjæves! — hendes stille Gang er endt,
Hun gaaer til Templet kold igjennem Luen.

Da sniger Ynglingen sig mindre kjæk
Bag Isistemplets brede Marmorpille,
For skjult at see de yndefulde Træk
Og læske sig i Skjønheds Rosenkilde; —
Svagt luer, som om Templets Tid var omme,
Med uvis Glimten Altrets Offerild
Og kaster funklende sin Flamme vild
Paa Isis' og Osiris' Helligdomme.

Paulina speider nøje Gudens Hal,
Hun seer sig ene paa den øde Tilje;
En Perlesnor af rødmende Korall
Hun løsner fra sin Nakkes hvide Lilje:
Sin Gave lægger hun paa Offerbordet,
Hun seer sig atter om med frygtsom Aand, —
Imod Osiris strækker hun sin Haand,
Og bævende fra Læben flyver Ordet:

«Osiris!

Du, hvis fulde Glands foruden Lige
Intet jordisk Blik kan taale,
Men som adspredt og med dæmpet Straale
Virker mildt paa Jorderige;
Du, hvis Morgenaande spreder
Aarle Dug paa Bjerg og Dal og Heder,

Du, hvis Øjeglimt og sagte Tale
Er det Lyn og Tordenbrag,
Som den middagslumre Dag
Vederqvægende husvale!

Du, hvis Fingers Vink og Tegn
Viser Vej for fjerne Kloder,
Og hvis Tryk gør Skyen Moder
Til en frugtbar Aftenregn, —
Osiris!

Idag Du steg med Solen paa din Tinde,
Og langsomt over Verden hen Du gik
Opmærksom med dit Faderblik:
Hist hæved Du et ringe nedtrykt Straa,
Hist lod Du Frugtens blege Kind forsvinde,
Og Frøet rørte sig, som under Mulde laa; —
Da gjæsted selv mit ydmygringe Kammer
Et Blink af dine gyldne Flammer,
Og dvælende betragted Du min Lykke:
En Mand Du skued, ædel, varm,
Lyksalig i sin Hustrus Arm,
Og Velstand, Livets sorgfri Smykke; —
Men Stilhed fandt Du, et uvenligt Stille,
Ej Barnets glade Latter, muntre Skrig,
Og ingen Haand, som overgiven, lille
Mod Husets strenge Orden førte Krig. —

Osiris! nu din anden Sommerlue
 Har seet vor Elskovs altfor stille Lyst,
 Lad Dig bevæge ved en bønlig Røst!
 O, lad dit næste Sommerlys mig skue
 Som Moder glad med Barnet ved mit Bryst!
 Da skal jeg Gaven til mit Hjerte trykke
 Og offere Dig hvert andet Qvindesmykke!» —

Hun hæver sig og gaaer af Templet ud,
 Dog ej, som nys, med sænket Blik hun triner;
 At hun har talt i Hjertet med en Gud,
 Det lyser end i hendes Gang og Miner,
 Og Mundus vover ej at ile efter;
 For første Gang hans Letsind mangler Mod,
 Som lænket fast til Gulvet er hans Fod,
 Trods alle Lidenskabens vilde Kræfter. —

Men som en Sphinx, med Fingren paa sin Mund
 Osiris' Offerpræst ham lønlig vinker
 Mod Helligdommens mystiskdunkle Grund,
 Hvor intet Glimt af Dagens Straale blinker;
 Der Ynglingen han dybt fortrolig møder,
 Og Altret glemmes, Ilden staaer forladt,
 Den slukkes — og den mørke Stjernenat
 Nedknæler hurtig for Osiris' Fødder. — —

Ved Solens næste aftenrøde Skin
 Paulinas Hu til Templet atter higer:
 I Sløret hyller sig den Bange ind,
 Og Husets Guder fromt Farvel hun siger.
 Igjennem ringe, folketomme Stræder
 Undgaaer hun Mængdens Vink og Øjekast,
 Og blussende, med utaalmodig Hast
 Osiris' Tempel atter hun betræder. —

Forbauset maa hun standse; —
 Osiris' Helligdom den strenge, øde,
 Hun seer med Undren gløde
 I Skjønhedsglands af friske Rosenkrandse;

Og krydret sødt er Luften
 Med Virak, som igjennem gyldne Laage
 Udsender rundt en Taage,
 Der blander yppig sig med Rosenduften;

Ihvor hun Blikket vender,
 Hun troer at kjende Venus' milde Sæde,
 Vil bly tilbagetræde, —
 Da lukkes Døren af useete Hænder.

Og allerdybest inde,
 Hvor Aandernes Mysterier har hjemme,

Udgaaer en mægtig Stemme:

«Paulina, nærm Dig, lykkelige Qvinde!»

Da zitterer halv bedøvet

Af Haab og Gru det svage Qvindehjerte,

I sød og hellig Smerte

Hun kaster paa sit Ansigt sig i Støvet.

Og fjerne, klare Toner

Oplive trøstefuldt det dybe Stille,

Liig Nattergalens Trille,

Naar seent den klager ømt fra Skovens Kroner.

Hun skuer op og — bæver

Og tør ej troe, hvad stirrende hun skuer:

Belyst af Altrets Luer

Osiris fra sin Marmorstol sig hæver.

Da gaaer en dæmpet Torden

Igjennem Templets Hvælving og bebuder

En af de høje Guder, —

Og under Templets Grundvold ryster Jorden.

Han nærmer sig omvunden

Af Purpursløret, som bedækker nøje

Hans Pande og hans Øje,
Men ubedækket smiler venlig Munden.

Og hævet af hans Arme
Forsvinder for Paulina Jord og Himmel,
Hun favner Guden svimmel
Og føler skjælvende hans Aandes Varme:

«Frygt ej, Du hulde Qvinde!»
Saa hvisker blidt Osiris i sin Naade;
«Lad Guderne kun raade,
De ynde Dig; vær taus og følg iblinde!»

«En Rhea est Du vorden!
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden!» — —

Altret blinker,
Viraksdampen bølger,
Guden vinker,
Ak! hun følger: —
Med blege Kinder,
Halv drømmende, halv vaagen,
Drages hun igjennem Taagen
Og — forsvinder. — —

Nu blussed Livet sødt ved Mundus' Bud; —
Han troned henrykt i Osiris' Sæde
Og drømte sig beruset selv en Gud, —
Hvergang han svælgede i Guders Glæde.
En Sky af Virak steg fra Alterflammen
Og smigred' hans forføngelige Sands,
Men hang ved Loftet som en Sørgekrands,
Der trak sig over Mundus' Hoved sammen.

Lidt efter lidt henvisned Smilet mat,
Som blomstred om hans Mund i Letsinds Dage,
Og over Panden lagde sig en Nat,
Der skræmmed Rankens lyse Blad tilbage;
Dyb Ensomhed han søgte i Naturen
Og vandred ofte seent, som i en Drøm,
Ved Tiberen, der drev sin gule Strøm,
Belyst af Maanen, tæt ved Tempelmuren.

Han elskede! For første Gang han lærte
At ære Qvindeligheds Ideal!
Hvad Ynde havde smilet ved hans Hjerte,
Og fyldt det med en sød og ukjendt Qval!
Blufærdighed og Reenhed havde knælet
I Støvet for hans Fod med ydmyg Aand,
Og kysset bly og bævende hans Haand,
Og ømt med Rødme i hans Favntag dvælet:

Han elskede! — Men deelte hun hans Lue?
 Hun tilbad ham — han følte det med Blu,
 Men aldrig vovede hun op at skue,
 Og midt i hendes Ømhed var der Gru:
 Det var Osiris — smertelige Tanke! —
 Hvem hendes bange Ømhed havde meent,
 Og kunde vel et Bryst saa himmelreent
 For ham, den falske Dødelige, banke?

Og dog han følte dybt, at ingensinde
 Var Kjærlighedens Løn han mere værd,
 At glad han saae sit Hjerteblood udrinde
 Blot for de søde Ord: «Du er mig kjær!»
 Men aldrig traf Paulinas dunkle Øje
 Med meer Foragt, end netop nu hans Blik,
 Naar frygtsom efter hendes Spor han gik
 Og bønligt stræbte hendes Sind at bøje.

Fortvivlet søgte han da Templets Hal,
 Iførte trodsig sig Osiris' Smykke,
 Tilbageholdt med Kraft den indre Qval
 Og nød med Raseri den stjaalne Lykke;
 Men naar den bittersøde Ruus sig endte,
 Udbrød igjen Tungsindighedens Elv:
 Forbandelser han slynged mod sig selv,
 Og skinsygt Hadet mod Osiris brændte.

Da nærmed sig Saturnus' gyldne Fest:
Med Latter bar Enhver sin Sorg til Graven;
Det høje Rom bød Glæden selv til Gjæst
Og bytted Scepteret med Thyrsusstaven.
De muntre Hymner klang ved Evans Tempel,
Det glade Folk forglemte Blod og Drab
Og krandsede den skjæggede Priap,
Og Alt bar Friheds, Ligheds milde Stempel.

Den smilende Patricier stod krum
Og varted ydmyg op sin egen Slave;
Og Slaven skjendte paa ham fornem, dum,
Og rakte naadig hen en ringe Gave;
Ja, selv Matronen og den strenge Fader
Opgav til Gudens Pris den gamle Tvang
Og tillod Datteren en munter Gang
I Roms de myldrende og lyse Gader.

Der vandred de, liig Templernes Gudinder,
Med lette Fjed i Skjønheds Rosenvaar;
Ildfulde Øjne, marmorklare Kinder,
Sølvnaalen i det rige, dunkle Haar!
Og om det hvide Bryst, de runde Lænder
Flød malerisk det foldede Gevandt,
Der, bølgende i Ynde, steg og svandt,
Som meislet ud af græske Kunstnerhænder.

Men midt i Jublen taus en Yngling gik, —
 Een evig Tanke holdt hans Smerte vaagen,
 Ustadigt fløi det kummerfulde Blik,
 Skarpt speided det blandt Vrimlen efter Nogen;
 Med Eet han, som elektrisk truffen, standser,
 Til Hjertet Haanden foer, og Blodet steg,
 Og Kinden blussede, der nys var bleg,
 Og Lidenskab omtaaged brat hans Sandser.

Ham var det — Mundus! og ved Mundus' Side
 Paulina stod, — hun aned ej hans Skræk.
 En stille Glæde livnede det Blide
 I hendes elskelige, rene Træk;
 Det var, som om en Hemmelighed hvilte
 Med Sødhed dybt i hendes Hjertes Vraa;
 Hun hæftede sit Øje mod det Blaa,
 Mens kjærligt Munden som i Drømme smilte.

Da fatted den Ulykkelige Mod, —
 Det var jo i Saturnus' gyldne Dage,
 Da selv den Strengeste var glad og god —
 Hvi skulde han alene da forsage?
 Han nærmede sin Mund til hendes Øre,
 Og sagte tog han hendes skønne Haand
 Og brød med Dristighed sin Tausheds Baand
 Og hviskede ømt: «Paulina, lad Dig røre!»

Men hurtig fløj en mørk og iiskold Sky
Hen over hendes Aasyns Lys og Varme:
Hun vendte sig med Afsky, vilde flye —
Da greb han hende vild i sine Arme;
«Paulina!» skreg han, «Rhea est Du vorden,
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden.»

Bleg stirrede hun paa ham som et Liig
Og forskede med Rædsel i hans Mine; —
Da vakled hun, og med et Jammerskrig
Opløste sig den indre dybe Pine:
Hun sank, som truffen af et Lyn fra Himlen,
Osiris' nys saa lykkelige Brud!
Men Mundus brød i Vanvidslatter ud
Og styrted som afsindig gennem Vrimlen.

Og Ingen saae ham meer, han var forsvunden,
Og snart hans Udaad glemt af Romas Folk;
Om han sin Fred i Tiberen har funden,
Om han blev truffen af Osiris' Dolk:
Det veed kun Hævneren, som evig vaager; —
Men hvi Paulinas skyldfri Hjerter brast, —
Det vil sig vise for vort Øjekast,
Naar Solen engang spreder alle Taager!

Opmuntring.

(Rom i October.)

— Men, Hr. Kunstner, seer jeg ret?
Denne Fernis-Atmosphære,
Denne Pensel og Palet
Kan Du foretrække, Kjære!
Den meest solforgyldte, rene
Yndigste Octoberscene!
Og i Dag er Evans Fest;
Folkestimlen myldrer broget,
Hver sig kaarer til hans Præst;
Som til Indien gaaer atter Toget.
Skynd Dig, kom, før Dagen helder!
Himlen som Ultramarin
Blaaner over Sang og Viin;
— Hør den raske Klang af Bjelder!
Det er gamle Romas Qvinder,
Unge, skønne Bacchantinder!
Gladbegeistrede af Vinen
Skinne deres Perletænder,

Mens de slaae de bløde Hænder
Knyttede mod Tamburinen!
Os det gamle Sagn fortæller,
Evan fik en dobbelt Fødsel;
Nu forstaaer jeg, hvad det melder,
Hvi Naturen var saa ødsel;
Første Gang han er at skue
I den tunge, modne Drue,
Anden Gang fra Grottens Kjelder
Stiger han til Dagens Lys,
Klar og kraftig da han qvelder,
Og beruser ved sit Kys. —

Hør, hvor Raseriet stiger!
Folket bruser som et Hav,
Evan svinger høit sin Stav,
Fulgt af Mænd fra alle Riger:
Tydskeren med Knebelsbarter
Og med Tørsten i sit Øje
Ligner Gudens Leopard
Paa de viinbekrandste Høje;
Faun og Satyr, klædt paa Moden,
Springe i de Franskes Række,
Mens de lange Klæder dække
Halerne og Bukkefoden;

Selv fra Rusland hele Skarer
Efter Thyrsusstaven ile,
Ret som tæmmede Barbarer
Under Aag af Gudens Smile;
Og den alvorsfulde Britte
Rødmer ved sin kolde Særhed,
Tumler glad i Togets Midte,
Greben sødt af Gudens Nærhed: —
Men, som Formand i at elske
Hede Kys og kolde Vine,
Jubler foran høit den Velske
Med sin muntre Mandoline. — —

Til Borgheses Villa strømmer
Folket med bevinget Fjed;
Selv vor store, gamle Drømmer
Saae jeg smilende gaae med.
Speidende hans lyse Øie
Seer i Dandsens lette Stil
Spor af det antike Høje,
Glimt af Gratiernes Smil;
Sig de spredte Glimt forbinde
Og befrugte blidt hans Aand,
Og en attisk Dandserinde
Danner svævende hans Haand.

Snart i hele Verdens Rige
Danser hun i Ungdomsglands,
Ak! men han, den Lykkelige,
Fik den første, bedste Dands! — —
Glæde styrker Aandens Vinger,
Ud, min Ven, fra Kunstens Buur!
Lauren, som din Musa svinger,
Voxer i den fri Natur!

Aften ved Ariccia.

Her, hvor Bjergets stærke Aand
Hæver Skovens gamle Stammer
Højt i Aftensolens Flammer
Kjærligt med en Faders Haand;
Her, hvor Korsets Træ er bygt,
Nøgent uden Grønt foroven,
Men i Fromheds Tanke smykt,
Som det grønneste i Skoven;
Under dette lyse Hang,
Hvorigjennem Alfer smile,
Vil vi høre Fuglens Sang,
Og see Solen gaae til Hvile. —

Dalen damper under vore Fødder,
Jorden sondrer hemmelig sin Kraft,
Leder skjult en særskilt Saft
Til Olivens og til Rankens Rødder;

Som en vælig Ganger, lagt i Baand,
Damper den, men gi'er dog efter,
At den ej de ædle Kræfter
Spilde skal paa egen Haand. —
Bonden færdes dybt i Dalen,
Pusler rastløs som en Dværg,
Sorgfri svinger højt sig Svalen
I de friske Aftenvinde
Med sin muntre Elskerinde
Over ham og Dal og Bjerg!
Grubler ej paa Fremtids Vel,
Spildes et Par Korn af Hvede,
Nok for den til Dug at brede
For sin Børneflokk i Qveld. —
Hvilken Yppighed og Duft!
Hvor den unge Foraarsluft
Virker mindende paa Sjælen
Længselvækkende og kjælen!
Gik maaskee dens Aande over
Fjerne Vandes salte Vover?
Ja, hvad glindser hist bag Ranken
Rigt med Ætherglands begavet?
Som et Hurra gennem Tanken
Farer det med Hjertebanken,
Det er Havet — Middelhavet! —

Altsaa denne Bølge klar,
Dette lyse Glimmerdække
Var det, som Æneas bar
Tankefuld paa gyldne Snekke.
Sikkert var det Foraarstide,
Luften reen som nu og huld,
Da Italien, det blide,
Vinked i sit Aftenguld;
Kjølen skar med Kraft i Voven,
Som en Fugl fløj Skibet hen,
Og ved Bjerget hist bag Skoven
Gik han op med sine Mænd. — —
Altid disse lyse Blink,
Som sig om dit Øje samle,
Evig disse muntre Vink,
Som stod Alt end ved det Gamle.
Snarere Du burde sukke,
Men Du smiler, kolde Hav!
Kysser rolig Storheds Grav
Nu, som fordum Storheds Vugge. —

Solen synker, Dagen svinder,
Dalen og det lave Krat
Kæmper alt med Mulm og Nat,
Ikkun Klippens Tinder

Og Ariccias de blege Kinder
Rødme endnu aftenmat.
Højt den paa sin Klippeskammel
Sidder som en Qvinde graa,
Mumler om, at den var gammel,
Selv da Rom i Svøbet laa.
Blikket ud paa Havets Speil
Speidende bestandigt vanker,
Kan den øjne fjerne Seil,
Falder den i dybe Tanker;
I de gamle Drømmeminer
Dunkle Syner gaae forbi,
Mangen Helteskygge triner
Selv fra Iliums Ruiner
For den vakte Phantasi.

Tys, hvad lyder?
Hvilken Munterhed og Sang!
Spøg og Latter gjennembryder
Skovens tause Hang: —
Dybt fra Dalens Viingaard stiger
Hist, hvor Sangen lød,
Som en Skare Elverpiger
Qvinder op af Jordens Skjød; —
Ceres smiler fra sin Sky

Ved at skue Ungdomskraften
Blusse i den trætte Aften
Frisk som Dug ved Morgengry. —
Hvilke ædle Former!
Hvilke rene Træk!
Minen fri — men aldrig fræk,
Skjøndt vel inde Blodet stormer,
Tændt ved Solens Brand,
Som en undertrykt Vulkan.
Kun fra Læbens varme Buer,
Under Øjets mørke Bryn,
Gaae de blanke Lyn,
Bryde frem de hede Luer. —
See, ved Korset hist de standse,
Fødderne vil gjerne dandse,
Hør den muntre Tamburin!
Rosa og den brune Stella
Springe rask en Tarantella,
Ungdomsild i hvert et Trin!
Gamle Tigger
Sidder glad ved Korsets Alter,
Glemmer Fattigdom og Pjalter,
Mens i Takt hans Hoved nikker; — —
Korset vinker fromt til Bod;
Endt er Dandsen, Rosa iler

Og den Mund, som endnu smiler,
 Trykker hun mod Korsets Fod, —
 Stien sig romantisk svinger
 Fører mod Ariccia,
 Hytten venter, Aftenklokken ringer,
 Ak! nu ile de herfra. — —

Brat forsvandt de — see, de hvide Liin
 Skimtes neppe meer bag Busk og Blade;
 End lyder svagt den fjerne Tamburin,
 Og Rosas Røst den lattermilde, glade.
 Snart tier Alt, og atter er vi ene;
 Men Glandsen af den milde Sol er svunden,
 Den første Nattevind gaaer over Lunden
 Og bøjer susende de høje Grene.
 I Oldtid spændte her Diana Buen
 Og foer som Jægerinde gjennem Skoven,
 Usalig Den, som dvælede forvoven,
 Han bøded Livet for sin frække Skuen: —
 Om nu hun kom at see de gamle Lunde
 Og Gruset af sit høje Tempels Tinde, —
 Fandt her os den fortørnede Gudinde,
 Vi blev et Maal for hendes vrede Hunde!
 — Kom bort herfra! Een Gud jeg veed fornøjet,
 Skjøndt, hvor hans Tempel stod, staaer nu Ruinen,

Ham tør vi skue frit i Guddomsøjet:
Det Bacchus er, den ædle Gud for Vinen.
Op! lad os søge ham, han vredes ikke:
Af alle Guderne fra gamle Dage
Er han den blideste, som blev tilbage; —
Kom, vi vil suge Glæde af hans Blikke.

Mødet med Bacchus.

Frascatis friske Haver
Laae end som Børn i Vuggen
Og died Morgenduggen,
Da langsomt hjemmefra
Jeg styred Æslets Staver
Mod Monte Porcia.

Med kølig Susen strømmed
Fontainerne og løde
Om Tusculanums Øde
Som gamle Dages «Tys!»
Naar Cicero sig rømmed
Før Talens Fynd og Lys.

Smaaspurve graae og gule
Alt qviddrede og spøgte;
Mit Æsel gik og søgte
I Vejens brune Sand
Og løftede sin Mule
Og smilte med sin Tand.

Da hjalp det mig at føre
Et Par Castagnetter,
Som tidt i muntre Nætter
Mig fryded ved sin Klang,
Hen til hans lange Øre
Og rasle ham i Gang.

Saalunde ufortrøden,
Snart langsomt, snart med Ilen,
Og under fælleds Smilen
Vi listed frem i Mag
Og saae i Morgenrøden
Villa Dragonis Tag.

Nu sendte Solens Flammer
Sit Streifelys i Skoven.
En Høg slog ned fraoven, —
Og i sin Jægerdragt
Sneg bag de gamle Stammer
Sig Romeren paa Jagt.

Opad vi stege trøstigt,
Og varmere blev Solen;
Sødt dufted Caprifolen
Fra Bjergets steile Væg,
Hvor Geden klattred lystigt
Og gumled med sit Skjæg.

Og gennem Æslets Skryden
Fornam jeg Klokken kime
I Messens aarle Time
Højt over mig i By, —
Det var, som svømmed Lyden
Paa Himlen som en Sky:

Bjergets den gyldne Tinde
Og Dalen med Ruinen,
Og Haverne med Vinen —
Jeg trykked Øjet i
Og sænked i mit Minde
Det hele Maleri.

Og da jeg fik at skue
Hiin By, som naaer tilbage
Til gamle Catos Dage,
Da higed jeg med Fryd
At qvæges ved den Drue,
Som «varmede hans Dyd».

Og Æslet gik indviet
I mine glade Drømme,
Jeg brugte ingen Tømme,
Det speided Vejen snildt
Og holdt ved Osteriet,
Hvor Grenen hang som Skilt. —

Den sydligvarme Morgen
Udbredte alt sin Dvale,
O, hvilket lifligt Svale
Bag Murens dunkle Gang!
Ret som en Krands forborgen
Mig kølt om Panden hang!

En klippedyb Cisterne
Med Echos skarpe Gjalden
Stod sænket midt i Hallen:
Jeg skreg et «Evoe!»
Og flux det hule Fjerne
Mig svarede med tre.

Det var en munter Støjen
Om Bacchus' gamle Alter;
Halvguder, klædt i Pjalter,
Gav Ordet Ild og Liv;
Løst hang om Skuldren Trøjen
Og løst den blanke Kniv.

Men ved min Side strakte
En Yngling sig paa Bænken
I rolig Eftertænken
Og med et Drømmesmil,
Som dunkle Minder vakte
Om Kunstens Oldtidsstil.

Sandalen, som omgjorded
Hans Fod, var ziirlig knyttet,
En Arm hans Hoved støtted,
Den anden med sit Glas
Laa nogen henad Bordet,
Som støbt af Phidias. —

Min Røst sig hæve maatte
I Kamp med velske Lunger:
«Viin!» raabte alle Tunger,
«Viin!» jublede mit Bud,
Og fra den dybe Grotte
Mig Guden bragtes ud.

Jeg gjød de køle Strømme
I Bægeret med Duften,
Holdt dem som Lyn i Luften
Imod den blanke Dag, —
Saa lod jeg ned dem svømme
I lange, gyldne Drag.

Og da jeg Øjet sænkede,
Traf mig hiin Ynglings Blikke, —
Nei, Midnat ejer ikke
Saa stærkt et Stjernespil,
Mit Øje hang som lænket
Til denne muntre Ild!

Ham gotted min Extase,
Min Nydelse med Dvælen
Ret kildred ham i Sjælen! —
Jeg skjænked atter i,
Han hviskede: «Vi piace?»
Med muntert Skjelmeri.

Men da jeg paa hans Tale
Svang Bægret med sin Lue
Og priste Bjergets Drue,
Dens Ild og gyldne Grund,
Lød koldt et «Non c'é male!»
Med Spotten fra hans Mund.

Jeg gjentog «non c'é male?»
Viis mig «un migliore!»
Han smilte: «Si Signore!»
«End denne?» udbrød jeg,
«Si», svared han, «per Bacco!»
Un meglio assai!»

Og livligt han sig hæved,
Ved Døren han mig vinked,
Snart Dagen om os blinked
I al sin Herlighed,
Og foran mig han svæved
Med lette Ungdomsfjed.

Jeg intet saae af Vejen,
Jeg saae kun hans Sandaler,
Hans Gang, som Intet maler,
Og nu og da hans Smil,
Naar Nakkens stolte Drejen
Lod skimte hans Profil.

Vi standsed ved hans Bolig,
En Oldtidsrest af Stene,
Som malerisk og ene
Sig hæved rødligvarm
Og lod sig favne rolig
Af Epheus vilde Arm.

En rusten Dør i Muren
Hans Finger let berørte,
I Dybet Trappen førte, —
Vi svandt fra Dagens Lys,
Og iiskold Bjergnaturen
Mig hilste med sit Gys.

Min Gang jeg maatte sinke,
Forsigtig frem mig lede;
En Lampe dybest nede
Stod mat ved Trappens Fod
Og kasted kun lidt Sminke
Igennem Nattens Sod.

Da saae jeg alt hans Skygge
 Gigantisk sig at strække
 Omkring paa Loft og Vægge,
 Fra Hulens dunkle Hjem;
 Mens Vaersomhedens Krykke
 Mig flytted langsomt frem.

Hans muntre Hænder gjøde
 Nyt Liv i Lampens Bæger.
 Han tændte alle Væger,
 Og klart som Maanens Skin
 Kom Lyset mig imøde
 Paa Trappens sidste Trin. —

• Det var et Høitidsskue!
 Syv kunstigskaarne Fade
 Med Løvværk og med Blade
 Gik langs ved Grottens Rand
 Og laae i Bjergets Bue —
 Som i en Jættes Mund.

De laae som fangne Kræfter, —
 Et Trylleblund de finge
 Ved Vift af Nattens Vinge,
 At ej den frie Aand
 I Gjæring higed efter
 At sprænge Bast og Baand.

Og lænet stod med Ynde
Han, jeg ej veed at nævne,
Og holdt i muntert Stevne
Den glimrende Pokal:
«Signore, vi begynde!»
Lød Stemmen som Metal.

Og Hæverten den blanke
Sank hurtig som Vampyren
Ved Haandens lette Styren
Ned i det skjulte Hav
Og suged fra en Ranke
En lille Drue af.

Den farved netop Bunden
Med en undseelig Rødme
Og minded ved sin Sødme
Om Elskovs første Kys, —
Ak! Prisen var alt vunden,
Hvorom vi stredes nys.

Og Hæverten den blanke
Sank atter som Vampyren
Ved Haandens lette Styren
Ned i det andet Hav
Og suged fra en Ranke
En større Drue af; —

Rubinens hede Zoner
Har ej saa røde Taarer! —
Den varmed mine Aarer
Med Løvens Hjerteblood, —
Jeg kunde grebet Kroner
I Øjeblikkets Mod.

Og atter liig Vampyren
Sank Hæverten hiin blanke
Og suged fra en Ranke
En lille Klase af;
Og listig smilte Fyren,
Da han mig Bægret gav.

Jeg hørte Vinen suse
Som fjerne Harpestreng;
Det var, som drak jeg længe
Og dybt paa Helikon,
Og som Olympens Muse
Begeistrede min Aand;

Jeg jublede og priste
Gud Bacchus i det Høje,
Da funkled hans Øje,
Han Rækken oversprang. —
Det Syvende og Sidste
Blev Maalet for hans Gang.

Han sænkede Pokalen, —
Der kom en Ildcascade,
En Brusen, som i Blade,
Og saa en Duft af Viin,
Der fyldte Klippesalen
Med Roser og Jasmin.

Og skumme lod han Straalen,
Til Funkerne de hvide
Brast som en Pyramide
Hen over Bægrets Bo;
Da rakte han mig Skaalen
Blot med et «Eccolo!»

Jeg drak, mens Øjet stirred
Bag Gnister og bag Dampe, —
Det var en magisk Lampe,
Et mystisk Perleslør,
Hvori jeg saae forvirret,
Men skjønnere end før.

Mig var det, som Colonner
Fra Gulvet steg med Bulder
Og skjød en Marmorskulder
Ind under Kupplens Last,
Og Epheu bandt Festonner
Om Murens Alabast; —

En sælsom Taage var der!
Med Eet de muntre Fade
Forsvandt fra deres Stade, —
Og alvorsfuldt der laa
Syv gule Leopard
Med Labben krydset, skraa.

Da skued jeg bedøvet
Til Ynglingen med Smilet, —
Han stolt paa Thyrsus hviled,
Hans Blikke vakte Gys, —
Jeg tumlede i Støvet
Og stammed «Dionys!» — —

Hvi flere Ord vel spille?
Da Tanken vaagned doven,
Laa jeg i Ly i Skoven
Paa Vejen til mit Hjem,
Og Alt omkring var stille,
Og Aftenen rykket frem.

Og dorsk med lange Øren
Stod Æslet ved min Side
— Hvordan? maa Bacchus vide! —
Et Halm hang fra hans Mund,
Og Øjet stod som Døren
Paa Klem, i døsigt Blund.

Hvad hjalp det vel at grunde,
At forske tomt i Luften?
Jeg kaldte paa Fornuften —
Den præked i sit Huus:
«Det var én Yiingaardsbonde,
Det Hele var en Ruus.»

«Det var jo kun en Bonde!»
Gjentog jeg trøstigt atter, —
Da lød en dæmpet Latter,
Og tæt ved Træets Rod
Jeg Formen skimte kunde
Som af en Bukkefod.

Op foer jeg fra mit Leje
Med panisk Skræk i Sjælen,
Mit Æsel følte Hælen
Og brugte sine Sko,
Mens paa de dunkle Veje
Det hviskede og lo.

Først ved Frascatis Have
Holdt Kogleriet inde,
Blev til en Drøm, et Minde,
En Gaade, mere sød
End mangan anden Gave,
Hesperien mig bød.

Og tidt gik jeg i Lunden
I Haabet ham at møde, —
Mit Haab gik sig tildøde;
Nei, Sligt kun een Gang skeer:
Han var og blev forsvunden,
Jeg saae ham aldrig meer. —

Julesang i Rom.

Velkommen Juul! du hver en Alders Glæde!
Tag Plads ved Juletræet, gamle Ven!
Og lad dit lyse Barneøje sprede
Sin muntre Glands paa Julebordet hen!

Kom frem med Alt, hvad muntert vækker Sandsen!
Gjør Hver i Aften overgiven glad!
Selv Thorvaldsen har nedlagt Laurbærkrandsen
Og byttet den med Rankens lette Blad;

Og intet Sted endnu du fik at skue
En saadan Julefest, ihvor du kom:
Thorvaldsen er det, som gjør Julestue,
Og Julestuen selv staaer midt i Rom!

Og intet Sted, ihvor du end dig vender,
En saadan Julegrød du fandt paa Jord,
Som baaren blev af tvende slige Hænder
Fra Køkkenmørket til det lyse Bord!

Et mangler kun, for ret at have brammet,
En Gaas! opklækket i den velske Sol,
Og som i lige Linie nedstammed
Fra Heltegjæssene paa Capitol, —

Men fra den Stund, at Gjæssene kan prale,
Hvorlunde de har frelst det gamle Rom,
Er ingen ærlig Gaas at faae i Tale,
Løb man saa hele Pævestaden om

Aa! lad dem leve til de blive sorte!
Sligt ej forstyrre skal vort Glædeschor,
Især naar Bacchus smukt vil holde borte
Al Gaaseviin tillige fra vort Bord.

Ja, reen og kraftig Bacchus staa i Ære!
Hvo kryber vel i Aften feig i Skjul?
Og fremfor Alt ublandet Skaalen være,
Hvormed vi hilse paa den søde Juul!

N e m i.

(August.)

Som onde Dunster svæve over Graven,
Saa ruger nu Sirocco over Rom,
Hver Fremmed søger Vandringsstaven
Og iler bort, og Ingen seer sig om.
Den gule Tiber flyder mere guul,
Mens Munkene i lange Rader
Sig krumme i de lumre Gader
Og glæde sig til Klosters svale Skjul. —
Kun Romeren er tro sin Helligdom:
Ældgammel Vane lærer ham at taale
Den blege, febersvangre Straale:
Med Barnets Fryd han seer Navonapladsen
Forvandlet kunstigt til et lille Hav,
Hvori han kører, — henrykt ved Seiladsen;
Om Aften staaer han paa Augustus' Grav

Og følger med sit brune Øje
Rakettens Gang i Luften nøje
Og jubler og begriber ei,
Hvorfor den Fremmede vel gik sin Vej.

Sig selv omsider overladt,
Staae Oldtids skjøre Minder
Og Hellas' Guder og Gudinder,
Frie for de Dødeliges Skuen,
I Vatikanet i en mystisk Nat;
Nu laer Apollo synke Arm og Buen
Og strækker sine guddomsskønne Lemmer, —
Sin Lyra griber han og stemmer
Og seer sig om i Marmorsalen;
Minerva svæver ned fra Piedestalen,
Bevæget dybt i Aanden,
Med Veemod i sit Tankeblik:
Mars iler frem og rækker Venus Haanden
Og faaer sin Tak i et huldsaligt Nik:
Thalia kommer skjelmsk paa sine Sokker,
Med hende Melpomene stor
I Spidsen for de høje Musers Chor,
Og Alle sig om Guden flokker;
Selv Jupiter bevæger sine Lokker
Forventningsfuld: —

Da griber han i Lyrens Guld
Og synger smeltende en Klage
Om gamle, svundne, store Dage. —
Og altsom han mon qvæde,
Den sorrigfulde Høje,
Sig Hovederne bøje,
Og Taaren rinder
Ned over marmorhvide Kinder, —
Olympens Guder stille græde.
Dog tys! sig nærmer Dødeliges Gang —
Brat tier Lyrens Klang
Og Tonerne de rene,
Forsvunden er med Eet den dunkle Scene:
Et Afskedsblik — og Jovis skjønnne Datter
Bedækker sig med Haanden atter,
Paa ny Apollo sigter i sin Hal,
Og Python føler atter Dødens Qval. —

— Tilgiv, idylliske Natur,
At midt i dine friske Glæder
Jeg mindes end hiin gamle Muur,
Som gemmer mine Vinterkjæder:
Men Rom er et fortryllet Buur,
Og ingen Fugl paa hele Kloden,
Som holdtes fangen eengang blot deri,

Sig føler siden ganske fri,
Men mærker en usynlig Snor om Foden.
Men, Nemi, ogsaa Du har Trylleri!
En magisk Kreds af duftigskjønne Høje,
Hvori Du har mig manet ind;
Dianas rene Speil Du holder mig for Øje,
Som sødt forfrisker Legeme og Sind;
Din Arm jeg føler om min Hals sig bøje,
Din sunde Aande paa min Kind!
Ej mere liflig Pigen er at see,
Naar Hjertet første Gang uroligt banker
Bag den nysfaldne Jomfrusnee,
End Druerne bag dine lyse Ranker;
Ak, siig! hvor kunde
Diana være kold i disse Lunde,
Hvor Grenen sig som Amors Bue krummer,
Til Brug for Elskovsguden sat;
Hvor yppig Straalen lysner frem og skummer
Med Sølv fra Kildevældet,
Og Nattergalen slaaer i Myrthens Nat,
Mens Aftensolens Lue kysser Fjeldet!

Morgen i Nemi.

Lyt, Albert! det er sikkert Dag, —
Jeg tæller Morgenklokkens Slag,
Som over Søen fra Genzano runger;
Hør Bondens Seng, den rasler med sin Halm,
Og Barnet græder, plages alt af Hunger;
Op! vi vil ende Nattens Qvalm!
Betænk, vi boe paa Klippens Spidse,
Hvor Mørket undes kun et flygtigt Læ.
Husk paa vor Rude er af Træ,
See, Lyset pibler gennem hver en Ridse, —
Kom, lad os jage Ravnene ud,
Der flager i vor lille Stue;
Luk op for Dagens lyse Due;
Fra Livet bringer den os atter Bud.
Forsigtig dog! ak, Lyset blender; —
Vi hilse maae den klare Morgenlue
Fast som en Aabenbaring selv fra Gud

Og dække skye vort Blik med begge Hænder. —
Syden yndigt sit «God Morgen» sender;
I Krandsen af de grønne Klippehøje
Staaer som et blankt Metal den runde Sø
Og stirrer paa os med et sjælfuldt Øje;
Hist bøjer sig Genzano, liig en Mø,
Med Morgenrødme over Vandet;
I stille Ro og Velbehag
Den speiler sig med omvendt Taarn og Tag
Og vover ej et Aåndedrag fra Landet;
Thi see! det mindste Suk, som stiger,
Fordunkler Spejlet — Synet viger. — —
Den svale Morgen vinker aarle Livet,
Jeg øjner Fiskeren i Krattet dybt dernede,
Han synger alt om Elskov glad
Og skyder Baaden ud fra Sivet
Og flyder hen ad Søen som et Blad;
Histovre ved den anden Bredde
Han styrer snildt sin lille Baad med Flid;
Der svælgede Tiber i gammel Tid,
Lod bygge sig et Skib af gyldne Planker,
Indlagt med Elfenbeen og ædle Stene,
Og om den høje Mast og Stang
Gik kunstigt Vincens lyse Hang,
Mens sjeldne Fugle sang i Busk og Grene.

Fra Jorden svandt de gamle Minder,
Og Skibet sank til Søens dybe Grund
Med al sin Pragt, med Guder og Gudinder
Men Sagnet lever fort i Bondens Mund,
Og fattig Fisker kaster her sit Anker;
Thi Karpen søger i den fede Grund
Sin Næring nu iblandt de gyldne Planker,
Og Aalen skyder langsomt sig med Lyst
Henover Venus' runde Marmorbryst. —

Nær ved Søen faldt et Skud, —
Det var Jægeren, den raske,
Som i Træet sendte Bud,
Og stak Fuglen i sin Taske;
Ved Dianas sjunkne Bolig,
Hvor endnu Ruinen staaer tilbage,
Lader han sin Bøsse atter rolig; —
Ak! var det i gamle Dage,
Snart han havde Jagten glemt,
Stod bag Træet, skjult og ene,
Stirred gennem Blad og Grene,
Bævende og sødtbeklemt; —
Nu i Revnen af de skjøre Mure
Uglen med sin kolde Klogskab boer;
Nyttig Ploven skjær sin dybe Fure

I den altarhellige, den kydske Jord —
Der er ingen hemmelige Spor,
Ingen Nympher mere at belure. —

See, hvor den hvide Dunst sig hæver,
En Datter af det kolde Morgengry,
Blødt former den sig til en Sky,
Som højt mod Monte Cavo's Spidse svæver;
Og mens Livet smiler lyst og broget
Ned til Dalens morgenfriske Søn,
Stakkels Munk maa eensom læse Bøn,
Højt paa Bjerget — hen i Taaget! —

Solen straal'er stedse mere mægtig,
Hvilket Syn at skue fra vor Klint!
Hvor sig Dalen breder riig og prægtig
Som en tavlet, frugtbar Labyrinth!
Paradisiske Natur!

Sø og Dal og runde Klippemuur,
Alt sig bolger her som Poesi!
Udenfor Campagnens gule Flade
Gaar som Livets Prosa streng forbi, —
Og det fjerne, grændseløse Dække,
Havet med sin Søverrand,
Vinker Tanken bort fra begge
Hen mod Evighedens Land!

Sang den 28de Januar 1833 i Rom.

Nu dækker Vintersneen hvid
Den danske Vang,
Selv Bølgen standser for en Tid
Sin raske Gang.
Forlængst gav hen hvert Blomster mildt
Sit kjælné Blad,
Og Stormen synger atter vildt,
Hvor Fuglen sad; —
Dog blomstrer det Bedste i Norden!

Ja, ej blev født i liflig Vaar
Ved Rosens Rødt
Den Drot, hvis Sjæl ved Danmarks Saar
Har stridt og blødt,
Som Nordens Sne sig hvidt hans Haar
Om Issen snoer,
Men i hans Bryst et Hjerte slaaer,
Som varmer Nord:
Og det er Kong Fredrik den Sjette!

Hver Borger nævner stolt idag
Hans ædle Navn;
Matrosen hejser højt sit Flag
Fra Skibets Stavn;
Hver Kriger byder for hans Held
Sin egen Død,
Og Bonden tømmer paa hans Vel
Sin bedste Mjød,
Og Alle velsigne Kong Fredrik!

Og vi, som fjernt fra Danmarks Kyst
I Syden boer,
Naar slog vel højere vort Bryst
Mod Nord, mod Nord! —
Lad Velskland under Maske gaac
I Glæden bedst —
Vi juble uden Maske paa
Til Danmarks Fest:
Gud signe vor elskede Konge!

Gjenkomst til Nemi.

Med Længsel gik jeg Dig imøde,
Med Jubel seer jeg Dig paany,
Du fagre lille Klippeby
Med Taarnet i den stille Aftenrøde!
Din gamle Skov staaer rank og leer
I Ungdomskraft usvækket,
Og paa dit Spejl, saavidt jeg seer,
Er Glasset ikke knækket. —

Vi med hinanden før har talt,
Du muntre Huus paa Fjeldets ydre Tinde;
Du faaer i Vildskab dog isinde
Et Spring engang — og det gaaer galt! —
Hvor er Maria! er hun inde? —
Ak, ti! jeg seer det Hele alt!
Der staaer den Lille jo og græder;

Den arme Smaa
Har alt sin Sørgekjole paa
Af Moders gamle brune Klæder!
Maria død! Hun var mig kjær, —
Jeg hørte gjerne hendes Stemme,
Naar aarle hun ved Morgenskjær
Paa Klippen syslede herhjemme;
Fik møjsomt Hønsene forenet,
Bar travlt og kjærligt Føden frem,
Men holdt med Kosten borte dem,
Der ikke bar den røde Lap om Benet. —
Nu er dit lille Dagværk endt!
Du er hos ham, som kalder Alle sammen,
Hvis Miskundhed har ingen Forskjel kjendt
Og holder Ingen borte, — Amen! — —

Teresina! seer jeg ret?
O Forvandling uden Lige!
Ikkun Psyche saa kan stige
Fra sin dunkle Larves Net!
Nys en Knop i Gaaders Rige
Slutted Du dit Blomster tæt —
Gaaden blev — en yndig Pige!
Skjul ej skamfuld Øjets Glands,
Aabn mig dine smukke Hænder!

See Teresa! Paven sender
Dig fra Rom en Rosenkrands!
Hulde Smil! Hun seer fornøjet
Og taknemlig mig i Øjet,
Rødmer lidt og trykker Gaven
Til sin friske Rosenmund —
Gid jeg var den skjulte Grund!
Ak, men nej, det gjælder Paven! —

Hvilken Spalte hist i Muren!
Her har været Jordskjælv nys?
See, man skimter Dagens Lys
Ængstende igjennem Furen!
Ja, Du leer, Du muntre Blod,
Nu da tryk sig Himlen hvælver,
Men hvor er dit Pigemod,
Naar den hele Klippe skjælver?
«Ak, Madonna nok beskjermer
Naaderig vort lille Huus,
Og naar Faren ret sig nærmer,
Hjælper Sanct Emidius.»
Faste Tro! som aldrig slipper,
Og som dybt fra Hjertets Vraa
Ej alene flytter Klipper,
Men faaer Klipper til at staae! —

Dagen lider,
Solen synker bag de dunkle Vande;
Snart bryder Morgnen frem i fjerne Lande
Med Dug og Fugleqvadder,
Mens her den stjerneklare Nat
Henruller hurtigt over Jorden,
Ej dvælende som i det høje Norden —
Paa Dagens Lystspil falder Tæppet brat.

Men selv den sidste Dæmringsscene
Har landlig Ynde bag de dunkle Grene.
Teresa alt sin Conca hævet har
Og iler rank med Pigerne til Kilden;
Hør, hvilken Latter, Spøg og Drillen,
Mens Vandet sprudler i det kolde Kobberkar.
Den trivelige Franciscaner
Gaaer skottende forbi paa hellig Viis,
Det hører til hans fromme Vaner
At sagtne Gangen her og ta'e en Pris. —

Der flammer Blus omkring i Dalen,
— En enkelt Stjerne titter frem,
Paa Bjergets Sti gaaer Bonden langsomt hjem
Og synger drøveligt om Elskovsqvalen;

Det sorte Sviin ham følger hundekjælen
Og gryntende i Hælen. —

See Søen i den stille Sommerqveld,
Hvor klar og rolig! som den Vises Sjæl:
Mens Havet hist i evig Gjæring hildet
Beständig gynger en urolig Slægt,
Den lille Sø staaer i sin Ligevægt
Og viser Himlens rene Billed, —
Man hører Klippekindens fjerne Fald,
Til Søen risler den i krumme Gange,
Men driver Møllen først med sit Krystal
Om Kilden tale Oldtids Sange;
Det var Egeria den ømme,
Da Numa blegnede i Dødens Stund,
Som vandred i Erindringsdrømme
Med stille Graad i Nemis Lund.
Men hendes Elskovssukke forte Vinden
Hen til Dianas strenge Øre,
Som elsked kun at høre
Det sidste Suk af Hjorten og af Hinden;
Da harmedes Gudinden:
Egeria forsvandt — den skønne Pige
Opløstes til en evig Graad;
Snart saaes Nemi-Sø fremstige.

Diana smilte til sin Daad:
Ja, end det glæder hende saare
I Maaneglands, til Elskovs Skræk,
At speile sine kolde Træk
I denne store Elskovstaare!

Paa Fregatten Bellona i Nordsøen 1835.

Du Bølge fra den danske Kyst,
Med Jubel hilse vi Dig atter!
Paany sig vugger ved dit Bryst
Din unge krigeriske Datter;
Din mørke Pragt os hellig er
Som Danmarks Vei til Magt og Ære,
Og nu vort Hjerte dobbelt kjær
Som Vejen hjem til vore Kjære.

Fra Middelhav og spanske Sø
Bellona venlig Hilsen bringer;
Der fløj hun om, den raske Mø,
Paa Frihedens de første Vinger;
Da svang hun sig, saa smuk som stærk,
Til Landet, rigt paa Kunst begavet,
Og tog en herlig Kunstners Værk
Og bar det højt igjennem Havet!

Og Kunstneren er Danmarks Søn, —
Hans Aand tilhører alle Lande;
Og ingen Laurbærkrands er grøn
Som den omkring hans ædle Pande;
Hans Værk i Danmarks Kongestad
Skal lyse som en Kunstens Stjerne,
Fremlokke mangt et Digterqvad
Og mangel Fremmed fra det Fjerne!

Op, Venner nu! et Hurra frem!
Og højt Bellona skal det gjælde!
Hun drager som Minerva hjem
I stille Majestæt og Vælde.
En Skaal for hendes Rejses Maal
Hesperien det lykkelige!
Men fremfor Alt vor bedste Skaal
For Fredrik og hans gamle Rige!

Fiskeren i Nemi.

Ave Maria lød fra Klosters Hal, —
Det var, som svaltes Lustens Strømme
Ved Aftenklangen af det svævende Metal,
Den brune Dæmring sænkede som i Drømme
Sit Slør om Bjerget og den stille By;
Men Maanen tændte blankt sit Ny
Og glimtede dybt i Søens Spejl dernede
Med Fiskerhytten og den runde Kraterbredde.
«Slip Vinen!» raabte Pjetto, «hvis Du kan!
Og fjas ej længere med Nanni;
Ved Sant Antonio! nu støder jeg fra Land,
Saa kan Du svømme efter mig, Gjovanni!
Tag Mandolinen kun i Baaden med,
Ræk Aaren mig! og nu afsted!
I Garnet spræller Fisken med sin Hale,
Nu vil vi hente dem, mens Timerne er svale.»

Og Aaren pladsked i den tause Nat,
 Ved Søen Nanni lytted længe, —
 Ildfluer funkled igjennem Busk og Krat,
 Og smeltende lød Mandolinens Streng
 Henover Vandet, Natten var saa smuk!
 Hun gik tilbage med et Suk,
 Og, mens hun tændte Lampen i sin Hytte,
 Var Mændene paa Dybet alt ved deres Bytte.

«Mit Garn er let, men Dit er tungt som Guld!»
 Udbrød Gjovanni over Baaden,
 «Godt at vi dele, Pjetro! Een er Lykken huld,
 Desmindre føler da den Anden Braadden!
 Brug dine stærke Arme, Pjetro! frisk!
 Det skinner som en vældig Fisk,
 Men stille ligger den mod Fiskens Vane,
 Op med den! — ha! det er et Sølvskjold, per Diane!»

Et herligt Værk det var fra Oldtids Stund,
 Som atter opsteg fra de Døde;
 Medusas Slangehoved paa den blege Grund
 Saae Fiskerne forstenende imøde.

Men Pjetro krysted med afsindig Lyst
 Det kolde Sølv til Mund og Bryst:

«Gjovanni!» skreg han med fortvivlet Mine,
 «Jeg slipper Skjoldet ej, men Baad og Garn er dine!»

Da blev den Andens Kind saa hvid som Sne

Og Haanden famled under Klædet:

«Spøg ikke, Pjetro! Hver sin lige Ret skal skee,

Hvis Du vil komme levende fra Stedet!»

«Hvad Ret!» skreg Pjetro rasende, «hvad Pagt!

Bort fra mig, tag dit Liv iagt!»

Og Kniven blinked, tyst og grumt var Mødet,

Og Baaden gynged voldsomt op og ned ved Stødet.

Da Natten svandt, og Morgenens brød frem,

Og Duggen stod paa Blad og Grene,

Klang atter Aareslag, og Baaden vendte hjem;

— Men taus i Baaden Pjetro sad alene;

Fra Fiskerhytten hurtigt Nanni gik:

«Gjovanni?» spurgte hendes Blik:

Da hæved Pjetro Skjoldet sølverklaret,

Og af Medusas stive Aasyn fik hun Svaret.

— — Ved næste Sommertid stod Hytten ny,

Og smykket var den lave Stue;

Som Ejer Pjetro sad i Figentræets Ly,

Og Solen modnede hans egen Drue,

Men mørk han gik, som Fjeldets hule Elv,

Kold, stum — indsluttet i sig selv,

Var helst hos Søsteren, den stille Nanni,

Og aldrig nævnedes imellem dem Gjovanni.

Sit Garn han rørte kun ved højlys Dag,
 Og tidt naar Julisolens Øje
 Drev Alt, hvad levede, til Skygge under Tag,
 Laa han derude, spejdende med Møje
 Den dunkle Grund med Stænger og med Næt, —
 Kom modløs hjem, til Døden træt, —
 Dog næste Morgen vaagned atter Modet
 Og drev ham ud, mens Sygdom rasede i Blodet.

— Det var ved Midnat, Alt omkring var Ro,
 Men dybt ved Søen Lampen brændte,
 Og Nanni vaagede ved Pjetros Leje tro,
 Og for Madonna Lysene var tændte.
 Hun sad forgrædt med sorgnedbøjet Aand,
 Holdt Rosenkrandsen mat i Haand, —
 Da sank med Eet de tunge Øjenlaage,
 Og Alting blanded sig forvirret, som i Taage.

Dødsstille var i Værelset, kun lød
 Fra Lysene en fugtig Knittren; —
 Den Syge rejste sig, hans Blik var som en Glød,
 Og Hænderne drog Dækket bort med Sittren;
 Paa Ruden leged Maanen med sit Lys,
 Did stirred han i Febergys;
 Det var, som vinked ham derude Nogen,
 Som tvang usynlig ham en Magt at aabne Laagen.

Midnattens Aande pusted paa ham kold, —
Den runde Sø, hvor Maanen blinked,
Blev for hans Stirreblik til et uhyre Skjold,
Hvor Sølv et rundtom bølgede og vinked;
Han bredte Favnen mod sit Gjøglesyn
Og var i Baaden som et Lyn,
Og hurtigt ud paa Dybet blev han baaren,
Mens Vandet lysnede og klang som Sølv om Aaren.

Og bøjet over Fiskerbaadens Rand
Begyndte han sin Baad at lade;
Han øste til sig af det maaneklare Vand,
Som skummede han Sølv af Søens Flade; —
Men pludselig gik Maanen rund og blank
Bag Skyens Slør — og Sølv et sank,
Og da dens blege Straaler atter fløde,
Drev Baaden vildsom hen ad Søen med den Døde.

Til Thorvaldsen.

(Den 8de Marts 1828.)

Svæv, Evan! ned og nærm Dig til vort Sæde
Og kryst din bedste Drue, blide Gud!
Pokalen skal med Ærefrygt og Glæde,
Med flammende Begejstring tømmes ud!

Det gjælder ham, som bort fra Danmarks Strande
Gik som en Jason ud med Kraft og Mod
Og lagde sejrende i fjerne Lande
Den tabte gyldne Kunst for Danmarks Fod!

Det gjælder ham, som svundne Gudeslægter
Guddommeligt har tryllet frem i Leer,
Som slog sin Lyra med sin Mejsel-Plekter
I høje Heltesange med Homer!

Det gjælder ham, hvem Davids Orgeltoner
Sank dybt med Vælde i det rørte Bryst!
Som skrev i Billedet af en Forsoner
En anden Højsang fuld af Aand og Trøst!

Hans skjønnne Dag vi herligt saae sig svinge
Med Blomsterfylde over Syd og Nord;
Gid Natten seent ham hæve paa sin Vinge
Bort fra en sørgende, veemodig Jord!!

Svæv, Evan! ned og nærm Dig til vort Sæde
Og kryst din bedste Drue, blide Gud!
Pokalen skal med Ærefrygt og Glæde,
Med flammende Begeistring tømmes ud!

Piazza Barberina.

(Rom 1830.)

Den lumre Nat har skjænket sine Gaver,
Og frisk som et Glas Vand er Morgenluften:
Igennem Vinduets Aabning strømmer Duften
Fra Roms orangerige Haver. —

Granittritonen paa sin Muskelskal
Belaver sig paa Dagens Varme,
Har hævet sine nøgne Arme,
Med Hornet præstet til sin Mund,
Og henter dybt fra Jordens Grund
En vældig Straale op med Bulder,
Som overskummer Bryst og Skulder
Og ender susende sit Fald. —

Jeg hørte Tonerne i Nattens Stund,
Men mere hviskende og omme,
De dyssede mig sødt iblund
Og gik igjen i mine Drømme. —

Tritonen færdes ikke meer alene;
 En skægget Flok stridbare Geder
 Har hurtigt lejret sig iflæng
 Omkring det kolige Bassin
 Og paa de fugtigkolde Stene:
 De bringe efter gammel Skik
 Til Rom en landlig Morgendrik,
 Og vagtsom staaer den brune Hyrdedreng,
 Som kløgtig Hjorden leder,
 Og hviner i sit grønne Blad,
 Saa selv Gud Pan maa smile glad!

De stolte Barberiners Slot,
 Hvis høje Tag alt Solen maler,
 Seer ned paa Hyrden fornemt og med Spot,
 Hans spidse Hat og støvede Sandaler —
 Man læser i dets Mine godt,
 At bag dets Muur nu drømme Cardinaler,
 At selv en Pave udsprang fra dets Rod,
 En Folkehyrde, som at malke nok forstod.

Ak! fra det Dunkle Storhed frem kan stige,
 Og Krybben fjæle det Guddommelige!
 Hint lave Skur, som ydmygt trækker
 Sig bort fra Fyrsteborgens Fløje —

Hvis nøgne Væg det grove Lærred dækker,
 Og som endnu kan vise Sporet,
 Hvor Heste forhen vrinsked og blev foret —
 Har fængslet til sin Plet Europas Øje;
 Og hver, som Vej til Rom kan finde,
 Hver Aandrig selv af Kongerang,
 Han styrer did sin Pilgrimgang,
 Thi see! der er en Genius derinde!
 Det er, som ved dens Magt sig Loftet hæver,
 Som om hvad ej er ædelt flyer,
 Som Murens Drapperier synes Skyer,
 Hvor Skjønhed frem paa Marmorfoden svæver,
 Omgiven af Olympens Gudeæt
 Og Christendommens milde Majestæt.

Alt løfter Morgenens sin Vinge,
 Det dages over Kunstens Tag.
 Og Mejsler røre sig og klinge,
 Som Marmorblokkens Villie betvinge
 Ved smaa, men aandigt førte Slag;
 Det gule Leer fra Tiberflodens Strøm
 Har rejst sig op paa Cavallettens Bræder,
 Men skjult og hyllet ind i vaade Klæder
 Staaer Skikkelsen som i en Drøm,
 Foruden Livets Lys og Varme,
 Og troer sig end i Bølgens Arme.

Fra Capucinerklostret kalder Messens Klang, —
 Nu kom der Liv paa Piazza Barberina!
 «Buon gjorno, Rosa! Ben levata, Coelestina»!
 Og hen mod Klostret styrer Hver sin Gang:
 De brune Øjne, Dagens mørke Stjerner,
 Som sødt beruser ved sin Glands,
 Meer sødt end selv den lifligste Falerner,
 Er fæstet paa den fromme Rosenkrands
 Og holder for en Stund sin Ild i Tvang.

Paa Torvet samle sig Campagnens Bønder,
 Solbrændte Mænd med Flammeblik.
 Men til Enhver har Lethe rakt sin Drik,
 Og glemt er Friheds Krav og Fædres Mod,
 De huske kun at gjøre daglig Bod
 Og fordre Aflad kun for deres Synder:
 Og dog — hin Mand, som stirrer paa Tritonen,
 Indhyllet i sin Kappe, med et Øjekast,
 Som kunde støde en Tyran fra Tronen
 Og sprænge Lænker, Baand og Bast —
 Hvor lig en Brutus selv, der holder
 Sit Frihedsstaal beredt i Kappens Folder —
 Hin Mand maaskee — ak nej, der mangler Aanden!
 Det Hele dunster bort i Phantasi:
 See Munken, hvor han vralter ham forbi,

Og Brutus, hvor han pludselig fik Hast,
Og Hatten af og — kysser ham paa Haanden! —

Til Højre, der hvor Torvet ender,
Ved Hjørnet med det lille Kildevæld,
Hendrages nu min hele Sjæl. —
Den aarle Morgenstund er omme,
Og hvad jeg spejder efter snart vil komme:
Ei sorte Øjnes Pragt, som brænder,
Min Hu staaer til, nej lyseblaae,
Et Stjerneblik, som Danmark sender,
Et Nordlys, som i Rom man stirrer paa:
Jeg vidste det, mig Haabet skuffer ej,
Hist kommer han og gaar sin vante Vej
Henover Torvet; Folkets Blik og Miner
Er ham en Hyldest hvert et Skridt, han triner;
Ja, selv Tritonen synes rask at tvinge
Fra Kilden op endnu et større Ran,
For susende sin Hilsen ham at bringe
Paa Vejen til hans lille Vatikan.

Han kommer fra sit tause Kunstnerhjem,
Hvor tidligt alt hans Genius har været,
Og i hans Haand er endnu Lidt af Leret,
Som travlt han krammer, altsom han gaaer frem; —

En høj og mandig Væxt, og dog saa blød,
Og hvilken Pande, fuld af Aand og Tanke!
Og Haaret, vægtigt som en lille Manke,
Der vifter Kindens endnu friske Glød, —
Den lette, jevne Morgenfrakke,
Som strax beretter hist og her,
At den kom Gipsen lidt for nær —
En Hat, som bred mod Solen værner,
Og Kravens reenlig hvide Skær
Er al den Stads, hvormed han ta'er tiltakke,
Og kunde dog — var Lysten dertil vendt —
Bedække Brystet som et Firmament
Med lutter Kors og blanke Stjerner!

Hans Gang mig lidt om Bølgen minder,
Naar blødt den dukker op og ned —
Snart seer jeg kun hans sidste Fjed
Ved Muren hist, hvor han forsvinder.

Nu Alt blev tomt! Ja, Klarheden er vegen,
Den kom og endte med hans Gang, —
Jeg føler tungt, at Sydens Sol er stegen,
Og længes efter Danmarks Bøgehang.

I Apenninerne.

I Maanskin hæve sig de gustne Klipper
Som Gjenfærdsskygger i den tause Nat;
Bag Tidslen krummer sig den lumske Viper,
Udklækker Giften, eensom og forhadet;
Her Bonden korsrer sig, mens Modet glipper,
Og aander først igjen i Dalens Krat:
For hvert et Feiltrin ligger Dødens Snare,
Og dog — hvor sælsom kjær er denne Fare!

Du kommer, Tungsind! aned jeg det ikke!
I Aftenskumringen, naar Alt er tyst,
Jeg møder her de sværmeriske Blikke,
Der sænked sig med Sødhed i mit Bryst:
Du har Dig valgt, mod andre Qvinders Skikke,
En skummel Klippe til din Ungdomslyst,
Og det er Dig, man hører natlig ene
Nedrulle stundom Fjeldets tunge Stene.

Den første Aften, Du lod mig betragte
I Afstand dine marmorhvide Træk,
Urolig Længsel i min Sjæl Du vakte,
Mens Vinden sused over Klippen væk;
Du stirred mod det nordlige Soracte,
Og med dit Blik min Tanke fløj med Skræk:
O Gud! mit Hjem og mine fjerne Kjære!
Det var mig, som jeg aldrig saae dem mere. —

Mig Solen skjar i Øjet med sin Lue,
Og dybt i Hjertet Munterhedens Lag;
Kun Maanen hang mig liflig fra sin Bue
Som Frugt paa Træet af den lumre Dag;
Da kom jeg hid, for sødt at kunne grue
Og tømme Smertens Kalk i lange Drag:
Du saae min Qual med undertrykket Glæde
Og delte med mig alt i Tanken Sæde. —

Men min helbredte Sjæl nu kjender Slangen,
Der hæfter funklende sin Øjesteen
I Livets Træ midt iblandt Fuglesangen,
Indtil dens Blik har giftigt truffet En.
Ved Kogleri den Arme holdes fangen
Og daler klynkende fra Gren til Gren,
Indtil han tumler, ubevidst, bedøvet,
Ned fra sin sidste Gren til Dig i Støvet!

— Og derfor bort fra disse blygraae Fjelde,
Hvor Døden angler lumsk i Tungsinds Sø, —
Jeg hører atter Livets Kilder qvælde,
Mig spirer atter Glædens Himmelfrø!
Synk selv i Dybet med afmægtig Vælde,
Du lokkende, Du falske Afgrundsmø!
Smil kun, som om jeg atter kom imorgen, —
Jeg flyer din Honning, som forgifter Sorgen!

Athenodorus.

I Rom gik atter Ry af fjerne Sejre
Til Glands for Kejserdømmets unge Sol,
Og Lykkens Tempel smykkedes med Krands
Og Dagen henfløj under Jubelraab; —
Mod Aften strømmed Folket over Forum,
Og Trængslen steg foran August's Palads,
Hvor tusind brune Øjne stirred op,
For end at see et Glimt af Dagens Afgud;
Om Borgen stod de sejrende Cohorter,
De blanke Hjelme kasted Lyn i Solen,
Og over Lynet svæved Romas Ørn,
Og over den kom som i Marmorskyer
I Borgens brede Fag August tilsyne,
Lig Jupiter, mens Folket tordned Bifald.

Men ved Augustus' Side stod en Olding,
Uvilligt dragen frem for Mængdens Blikke:

Det var Athenodorus, Philosophen,
Berømt for Viisdom og for strenge Sæder, —
Til ham sig læned Kejseren fortrolig,
Og Jublen steg ved sligt et ædelt Syn.
Dog saae der Ingen Gubbens skarpe Blik
Og Smilet, da han Øjeblikket efter
I Hallen ene med Augustus udbrød:
«Er jeg nu færdig? Kan Philosophien
Gaae trøstig nu tilbage til sin Vraa
Og vente ydmygt, til den atter bruges?»
«Din Fod har samme Frihed som din Tunge,»
Gav ham Augustus høflig kold til Svar,
«Men før Du gaaer, hør selv et Sandhedsord:
Hvo laante vel den Anden Glands idag?
Du stræber rastløs efter Verdens Agt,
Jeg — efter at beherske just den Verden,
Hvis Agtelse din Higen kæmper for!
Jeg voved Livet tidt for min Idee,
Hvad voved hidtil vel Athenodorus?»
«Du fejler», svared Stoikeren ham,
«Den Verden, som Du ængstlig troer at eje,
Har længst jeg overvundet og behersker nu
I Tryghed ved Forsagelsernes Scepter!
Tag paa min Trone Plads, hvis Du har Mod,
Hvis ej — hvo er vel Kejser af os Begge?»

«Mit Valg er gjort», tilsmiled ham August,
«Om end det ringeste — jeg er ej skinsyg:
Byg kun i Sky din ideale Trone
Og hersk i Savnets vidtudstrakte Rige,
Jeg vil ej trættes om, hvo der er mægtigst;
Men vogt Dig vel for nogentid at blande
Idee med Handling, optræd aldrig daarlig
Imellem mig og hvad min Villie attraaer,
Du kunde ellers altfor snart erfare
Dit sande Riges meget snevre Grændser!» —

Den Gamle gik, ledsaget af August,
Til Borgens Forhal, hvor den gyldne Skare
Af Hoffets Embedsmænd saae Verdens Hersker
Sig bøje fast med Ærefrygt til Afsked:
Flux løj hver Mine rundtom Tankens Dybsind,
Alt veg ærbødigt for Athenodorus,
Som svøbt i Kappen og med sænket Pande
Skred taus forbi de kejserlige Aber. —

Da ud fra Marmorfliserne han traadte
I Aftenluften, daled Solen alt,
Og Nattens første Time gjød balsamisk
Sin stille Klarhed over Højene,
Og Luftens Aande var som lønlig Hvirken

I Dunkelhed fra sydligvarme Læber. —
Med Fløjtespil og Sang begav sig Folket
I lange Skarer hjem fra Dagens Fryd;
Alene vandred Ingen, selv den Mindste
Fandt ved sin Side Echo af sin Latter;
Men for Athenodorus var hans Tanke,
Altsom han gik, en skjult og aandrig Ven,
Der stundom bragte Læben til at smile
Og stundom hævede hans Blik mod Himlen:
Kun svagt han hørte Folkehavets Brusen
Og saae ej Faklerne, som fornemt bares
Foran Patriciernes stolte Ungdom,
Der ilede med Fryd til natligt Stevne;
Ja, kun et flygtigt Øjekast han skjænked
Selv ham, Augustus' lykkelige Digter,
Som ungdomsglad fra Midten af sin Kreds
Tilvinked Oldingen en venlig Hilsen;
Den Gamle rysted faderlig sit Hoved,
Men gav dog mild ham Hilsenen tilbage. —

Udreven af sin Grublen standsed han
Og overskuede den travle Mængde:
Da traf hans Blik med Studsen paa en Vandrer,
Der, lig ham selv, gik eensom med sin Tanke;
Men hiin var ung, og Livet vinked ham,

Og dog var Tanken en Vampyr, som graadig
Ham havde suget Blodet ud af Kinden
Og lagt en rædsom Qval i alle Træk.
Han var af Almuen, en kraftig Romer,
Kun bøjet ved sin Kummings svare Byrde,
Og undveg sky de klare Faklers Skin: —
Hans Vej gik did, hvorfra den Gamle kom,
Og som en truende Comet han foer
Forbi Athenodorus' stille Maane; —
Men Gubben vendte sig og fulgte ham
Med Øjet først — og siden i hans Spor.

Ved Kejserborgen standsed Romeren
Og stirred, uden Sands for Mængdens Trængsel,
Saa uafbrudt med Had paa Murene,
Som vilde han dem smuldre; Philosophen
Gik nærmere og lagde blidt sin Haand
Paa Mandens brede Skulder: «Laan din Kraft»,
Han bad, «blot for et Øjeblik en Olding,
Som skal mod Strømmen, men formaaer det ej!»
«Athenodorus!» udbrød hiin med Bæven,
O, det er Guderne, som skikkede Dig!
Jeg kjender Dig, ja hele Rom Dig kjender.
Et Ord af Dig kan skabe nu min Lykke, —
Aabn Vejen mig til Kejseren, men nu

I dette Øjeblik! Ak, al min Velfærd
 Afhænger af en Times farlig Nølen,
 See her mig knæle!» — «Stille!» bød den Gamle,
 «Har Du dit Bønskrift under Kappen her? —
 Hvad nu — et Sværd? Og med saa spids en Tunge
 Troer Du at kunne røre Cæsars Hjerte?
 Jeg mærker, Søn, at jeg maa lede Dig,
 Og derfor bort herfra! gjør ingen Modstand,
 Nær ingen Mistro! — See Nyfigheden
 Omkring os skjærper alt sit Spejderblik: —
 Betving dit Blod, og hvisk saa, mens vi gaae,
 Din hele Daarskab i mit gamle Øre,
 Som sjelden hørte ædlere Musik.»

Han drog ham bort, og med en dæmpet Røst,
 Afbrudt af Hulken og af Raseri,
 Gav Ynglingen sit pinte Hjerte Luft.
 Alt som han hviskede, rynkede Oldingen
 Sit hvide Bryn, og et sarkastisk Smil
 Oplyste som et Lynglimt blegt hans Aasyn:
 «Klart er det Hele,» mumled han tilsidst,
 «Din Hustru er, hvad Verden kalder dejlig,
 Og Kejseren har Smag — og Magt tillige,
 Og nu vil han — naar, siger Du, er Tiden?
 — Alt om en Time! ja, for store Herrer

Er Tiden kostbar — nu vil han i Løndom
Sin Bærestol i Nattens Time sende, —
Vær stille, Søn! Vil nu paany Du rase?
Du vil tilbage? Nei, ved Stjernen hist,
Som ufravigelig sin Bane gaaer,
Nu skal Du rolig lede mine Fjed
Hjem til dit Arnestéd og uforstyrret
Mig lade klare mine Tankers Strøm,
Maaskee jeg skimter da lidt Guld paa Bunden.»

— De vandred tause sammen og betraadte
Hiin Side Tiberen de øde Gader:
Den Unge bed i Læben sig, mens Ordet
Forvandlede til Sukke, og hans Skridt
I Angst bestandig var foran den Gamles,
Som kun med Møje fulgte ham; med Et
Han rev sig løs og iled mod en Bygning,
Hvor inde Alt var mørkt og Døren spærret, —
Han gav et Tegn, — da Svaret længe nøled,
Steg frygteligt hans Uro — «Julia!
Luk op i Himlens Navn! mig er det — Cajus!
Jeg sprænger Døren, hvis Du dvæler længer!»
En svag og frygtsom Haand berørte Slaaen,
Og Cajus drog Athenodorus ind
Og sluttet hurtigt Dørens snevre Aabning.

Da Lampen tændtes, førte Manden taus
Sin unge, skønne Hustru hen for Gubben,
Der, lig en Ørn, som uskadet seer i Solen,
Betragted rolig hendes høje Ynde,
Men spejded lønligt efter Sjælens Skjønhed
I Qvindens Smerte og Blufærdighed.
Hans strenge Træk blev stedse lysere,
Og smilende han vendte sig mod Cajus:
«Nu først jeg veed, hvordan Philosophien
Bør fremstaae for min kejserlige Lærling,
Hvis han skal elske den: Minerva lig,
Han seer den helst i qvindeligt Gevandt:
Hans høje Villie skee — saavidt som muligt.
Laan, Cajus, hurtigt mig den Højtidsdragt,
Hvori din Hustru tækkes bedst dit Øje, —
Staa ej forbauset, Mand! men hurtig! skynd Dig,
Mens end vi herske over Øjeblikket; —
Lad nu din Julia med øvet Haand
Indhulle mig i Drapperiets Folder;
Iaften priser jeg de vise Guder,
Som nægted Højde mig og Legemsfylde,
Hvorover tidt i Ungdomstid jeg knurrede: —
Nu, Julia, giv hid dit lange Slør, —
Det er som skabt for Isis' Helligdomme;
Der er de alt! Ja, lad dem banke kun!

Bedæk mit Hoved, — ryst ej saa paa Haanden,
Den kunde blive let til vor Forræder;
Ræk mig dit Sværd, min Søn, der skjult skal træde
Istedetfor Minervas Hjelm og Spyd;
Bort med din Hustru nu, og flyt saa Lampen!
Vi tør ej længere friste deres Taalmod;
Aabn Døren, Cajus, og ledsag mig ud
Med Taushed og sørgmodig Lydighed.»

Alt høstes udenfor i Nattens Stille
En ivrig Hvisken mellem Trællene,
Og Husets svage Indgang trængtes heftigt;
Nu ved dens Aabning styrted ræd
Enhver tilbage, og da Cajus førte
Den tæt Tilslørede til Bærestolen,
Blev Byrden hævet op i skyndsom Hast,
Og hurtigt fjerned de sig bort fra Manden,
Som sendte rørt taknemmelige Blikke
Igennem Natten til Athenodorus. —

Den Gamles første Tanke dybt i Eenrum
Var bitter, som en Smag af Skuffelse:
Augustus var ham kjær ved Vanens Magt;
Han haabed stedse dog at skimte Spiren
Af det med Kamp nedlagte Frø, og nu —

Saa store Evner og dog Sanders Træl,
 En saadan Højde, fast til Skyerne,
 Og — Pjederalens Fod i Dynd og Støv!
 «Ak!» sukked Gubben, «hvo formaaer at raade
 Den indre Sphinx i Menneskets Natur!» —
 Hans Sjæl sank hen i Grublen; efterhaanden
 Indvirked Nattens Ro paa Oldingen,
 Hvis Dag var viet Aandens svære Kampe;
 Den sagte vuggende Bevægelse
 Var som et Trylleri fra Barndomstiden,
 Og Trællenes afmaalte, lette Trin
 Og Vandets Rislen fra Fontainerne
 Og Hjertefreden i hans eget Bryst, —
 Alt blev en Valmue, hvis Slummerkraft
 Omsider lukkede hans trætte Øjne. —

Men, mens han slumred og i Drømme selv
 Fortsatte Tankens Flugt, var Lidenskaben
 Lysvaagen i den kejserlige Borg. —
 I hiint Gemak, hvis gyldne Adgangsnøgle
 Var smeddet kun for Kejseren alene,
 Stod lyttende August; — hans stolte Aasyn,
 Der ellers i sin stille Marmorro
 Var som en Sarkophag for skjulte Tanker,
 Gav frit sit Spil til en urolig Attraa,

Som hævede hans Bryst: — en Duft af Ambra
 Flød sagte aandende fra Lampens Flamme,
 Og Lyset faldt, forædlet gennem Rav,
 Med Varme paa hans høje Skikkelse
 Og bæved paa de yppigt malte Vægge,
 Paa Loftets Guld og paa det blanke Sølvspejl
 Og Purpurlejets silkebløde Bolster. —
 Med Et opklaredes hans Mine; — rask
 Han hævede med egen Haand tilside
 Det tunge Forhæng, og i samme Nu
 Kom Trællene tilsyne, nedlod Byrden
 Og fjerned' tause sig med sænket Blik. —

Augustus stod ved Maalet, men hans Stolthed
 Selv Blodets Flamme vilde kold beherske;
 Han dvælede — og først da Spejlet viste
 De kolde uudgrundelige Træk,
 Udstrakte han med kunstlet Ro sin Haand
 Og aabned Bærestolen; — stille henstrakt
 Paa Hynderne laa ubevægelig
 Den fine, slørindhyllede Gestalt; —
 «I Afmagt!» sukkede August, «O Svaghed!»
 Han hæved langsomt Slørets Flig, men veg
 Med Frygt tilbage, — magisk Lampens Skjær
 Faldt paa Athenodorus' ædle Aasyn,

Hans hvide Lokker, tænkefulde Pande,
Osiris lig i halvtilsløret Pragt,
Og Øjet lukket i uskyldig Slummer. —

Usikker nærmed atter sig August
Og fæsted mørkt sit Blik paa Oldingen;
Men ufrivillig stod han snart fordybet
Som i en aaben gammel Viisdomsbog,
Hvori han læste skønne, klare Tanker,
Der som en Olie dæmped Blodets Bølger; —
Den vrede Fure mellem Brynet svandt,
Et Smil opløste Mundens faste Strengthed
Og vexlede og veg tilsidst sin Plads
For dyb og umodstaaelig Beundring; --
Med Lethed lagde han sin Haand omsider
Paa Gubbens Pande, og Athenodorus
Opslog sit Øje, hæved sig ivejret
Og saae paa Kejseren med stille Fatning. --
«Det vover Du mod mig?» udbrød August
Og gav sin Stemme hele Dødens Kulde.
«Du seer det», svared rolig Philosophen,
«Athenodorus vover ogsaa Livet
For sin Idee.» — «Du veed da, hvad Dig venter?»
Tog Kejseren til Orde; Gubben smilte:
«Hvo veed vel det? Jeg veed med Vished kun,

At nu staaer Verdens allerstørste Mand
 Foruden Værge, i sin lette Natdragt
 Priisgiven for enhver hevngjerrig List,
 Og at til Held det blev Athenodorus,
 Der næsten halvt i Drømme bringer Sværdet,
 Som just var slebet for en saadan Time —
 Her lægger jeg det for din Fod, August!
 Til Brug imod mig selv, hvis saa Dig tykkes,
 Men glem kun ej, at muligt bringer Hevnen
 Det selv den næste Gang, og Hevnen, veed Du,
 Den sover aldrig.» — Med Forvirring nu
 Greb hurtig Kejseren det skarpe Vaaben
 Og vejede det en Stund i Haanden taus;
 Da lod han Sværdet falde, tog den Gamle
 Med Inderlighed i sin tætte Favn
 Og udbrød uforstilt med Følelse:
 «Lad gjelde Liv for Liv, Athenodorus!
 Og finder Mageskiftet Du for ringe,
 Da evig Fred tillige for dem Begge,
 Som Du beskytter!» —

Nattens lyse Stjerner

Modtog med himmelsk Tindren Oldingen,
 Da ud han traadte i den friske Luft,
 Og Slottets Løndør atter lukked sig.

Han drog med sine Lungers hele Kraft
Et Aandedrag, for grundigt at fordrive
Indtil den sidste Rest af Ambraduft, —
Og vendte Skridtet, efter fuldendt Dagværk
Og med sin lille Qvindebylt i Haanden,
Imod sit Hjem. —

— Rundt fra de aabne Haller
Udstrømmed Glædens Blus i Sommernatten
Og viste Philosophen mangt et Billed
Af Livets Fryd, men standsede ham ikke;
Dog lytted han, da højt Augustus' Navn
Klang ham imøde fra en festlig Højsal,
Der glimrede af Lys og Epheukrandse; —
Han nærmed sig — ak, det var Digteren,
Som i sin Kreds af henrykttause Venner
Just med Begejstring foredrog en Ode
Til Hæder for Augustus' høje Dyder; —
Den Gamle rødmed og gik videre
Og standsed først sin Fod ved Cajus' Huus,
Hvor Angstens Dæmon skygged over Taget;
Han jog den bort med sine klare Blikke
Og bragte atter Lys og Fred tilbage. — —
Det var alt Midnat, da han træt omsider
Hensatte Vandringsstaven i sin Krog

Og søgte Hvile paa det haarde Leje,
Hvor først han agted efter gammel Vane
At gjennemgaae den svundne Dag med Strengthed;
Men Sønnen favned ham midt i hans Regnskab —
Dog halv i Slummer var det Oldingen,
Som hæved sig iveauet Loftets Grund,
Og Viisdoms evigstraalende Gudinde
Lod sig tilsyne, bøjede sig alvorlig
Og trykkede sine Læber til hans Mund!

Frederik den Syvende.

(15de November 1863.)

Den blege Død greb med et Spring sit Bytte
Og trak sig lumsk og snigende tilbage, —
Om hele Danmark græd for anden Gang
Ved Balders Liig, — den slipper ej sit Greb:
Men, hvis hans Aand forlade kan sin Himmel,
Da veed vi, hvor den er: den færdes nu
Foruden Rast ved Danmarks gamle Gjerde,
Den svæver natlig om de mørke Skandser
Og har ej Ro, før Alt er vel fuldbragt.
Som Skygge skrider den henover Sundet
Og staaer useet i Sveas Kongehal
Og stirrer paa sin Broders Blik og Mine,
Men flyver i sin Uro flux tilbage; — —
Du ædle danske Konge! hvi blev
Din Grav ej højnet hist ved Dannevirke
Paa Oldtidsviis! Det blotte Syn af den

Var nok for Dannemænd i Kampens Stund
Til dobbel Stordaad; tifold vee den Fod,
Som fjendtlig vilde trampe paa dit Hjerte! —
Men i dit Hjertes Dyb stod skrevet Slesvig,
Hiint minderige, dyrebare Navn,
Og derfor fylker sig det danske Folk,
Det frie danske Folk, og svinger Sværdet
Og være vil din Tankes djerne Tolk
Og gennemføre Tanken uforfærdet!

I Foraaret.

Nu sænker sig Vaarens svangrende Luft,
Og Knopperne briste, og Blomsten faaer Duft,
Og Bølgen, som længe smægted i Tvang,
Gaaer atter sin blinkende Gang; —
I dunkle Lund,
I dæmrende Stund,
Bag Løv, som skjærmer,
En Nattergal sværmer, —
Og Tonerne synke dybt i mit Bryst
Som Suk, som Savn, som smeltende Lyst!

Nu gløder i Rosen Eros sin Piil
Og svinger sin Bue med Trods og med Smil,
Han stiger fra Jord som qviddrende Fugl
Og spejder bag Skyen i Skjul:
O vogt nu tro
Dit Hjertes Ro!
Hans Piil er baaren
Af Duften i Vaaren —
Den træffer som Lyn og fylder dit Bryst
Med Suk, med Savn, med smeltende Lyst!

Til B. S. Ingemann.

(Den 28de Maj 1859.)

Hvert Digerskib har tonet høit sit Flag
Og hilser Dig med Kongeskud idag;
Selv mindste Snekke møder til din Fest
Og svinger Vimpelen, som den kan bedst,
Mens Sorø holder kjærligt Dig i Favn
Og tegner i sin gyldne Bog dit Navn: —

Dit Navn! For mig det er en Tryllestav,
Som bringer Perler op fra Tidens Hav:
Jeg nævner det — og i sit Rosenskjær
Staaer Ungdoms søde Drøm mig atter nær;
Dit første Harpeslag med Vaarens Lyst
Igjennembæver atter dybt mit Bryst —
Jeg seer mig selv, hvordan jeg dengang gik,
Forelsket fast som i en Piges Blik,

Hvordan jeg stod fordybet i dit Syn,
Din blege Kind, dit Øies Tankelyn —
Ja selv, hvordan jeg stjal med Angst og Gru
Din Haandskrift — ak, jeg ejer den endnu! —
Kun Digteren og Elskovs første Smil
Kan saare med saa sværmerisk en Piil.

— Mon nu forandret er min Hu? O nej!
Saa gammel Kjærlighed den ruster ej:
Mit Øje følger dine Stjerneskid,
Som naae, hvor Tiden ej kan sende Bud;
Dit Nordlys leder magisk hen mit Blik
Til gamle Tiders svundne Romantik, —
Og nu, da sagteligt det gaaer mod Qveld,
Din Orgeltone freder om min Sjæl: —

Tag Hjertets Tak! Gud signe hver din Vej,
Du ædle Gave fra den danske Maj!

I Lunden.

(Romance.)

Jeg spejded i den grønne Lund:
Han kom saa kjæk og glad —
Hans Stemme klang, hans friske Mund
Slog Smeld i Lindetræets Blad: —
Jeg gik bag Bøgens Hang i Skjul,
Did styred han sit Skridt
Og skjar et Navn i Træets Bul,
Et Navn — og det var mit!

Farvel min Elskovs Morgengry!
Saa salig, ak, saa kort!
Med Torden steg den mørke Sky
Og kaldte Danmarks Sønner bort; —
Han gav sit unge Bryst til Skjold,
Da Lynet flammed nær;
Han stod paa Thyras gamle Vold —
Jeg saae ham aldrig meer!

Nu drages lønligt al min Sjæl
Til Lundens dunkle Sal —
Der hører jeg i stille Qveld
De søde Minders Nattergal:
Jeg drømmer om hans aabne Favn
Og om hans Øjne blaae, —
Jeg stirrer paa mit eget Navn,
Men — hans jeg tænker paa!

Natten.

I Midnatstimen ved Maanens Skin
Sneg Sørgmods Engel sig stille ind;

Ej vilde Sjöfna paa Lejet strøe
Med milde Hænder sit Valmufrø:

De svundne Dage som Skygger gik
Og vinked med Smil og Taareblik;

Dem fulgte paa Vandring min indre Sands
Og fandt din Gravhøj i Maanens Glands.

«Min tabte Rose! Min Ungdoms Lyst,
Hvor Alt er øde om Dig og tyst!

Er slukt med Asken hver jordisk Gnist?
Fulgte Dig Intet? Jeg, haaber det vist!

Som Bien suger min Vemodshu
Honning af Mindets Blomst, — men Du?

Ak, har Du Længsel, hvad er da Baand
Og Stjerner Afstand for Dig — en Aand!

Ja, følte Du Længsel, jeg saae Dig nu!» —
— Da kom kun Taushed med natlig Gru,
Og længe Sjælen som Bølgen stred,
Før Søvnens Manna sank ned med Fred. — —

Da kom Du frem i Drømme
Saa ung og yndefuld, —
Jeg glemte, at Du hvilte
Forlængst i Gravens Muld.

Jeg saae Dig i dit Øje,
Jeg tog din Haand saa blød, —
Mig aldrig kom i Tanke,
Jeg taled med en Død:

De mange Aar, som ginge,
Og Mindet, som de gav,
Var pludselig forsvundet
Som ved en Tryllestav.

Og Tidens Viser drejed
— En Haand, som Alt formaaer,
Og standsed, da den viste
Igjen paa Livets Vaar. —

Du stod som før hernede
Uskyldig, god og glad,
Dog aanded mig imøde —
Jeg veed selv ikke hvad; —

Hvi spurgte jeg Dig ikke,
Hvorfor, hvorfra Du kom —
Maaskee Du havde aabnet
Mig Himlens Helligdom!

Nej — Drømmens Gud behændig
Udfoldede sit Flor,
Som dæmrede min Tanke
Og hængmede mit Ord. —

Opvaagnet saae jeg svinde
Alt, hvad mig henrev nys,
Og Vinterdagen sendte
Mig kold sit Morgenkys;

Jeg stirred hen til Ruden —
Den stod i frossen Pragt
Med underfulde Blomster
Og sælsom Bladedragt.

Den stod med lyse Runer,
Skabt af mit Aandedrag,
I Midnats stille Time,
Og Hjertets varme Slag.

Var det et mystisk Billed
Fra Drømmegudens Haand —
En Skrift om Nattens Glæde,
Oprullet for min Aand? —

Ak, før jeg kunde raade
Det dunkle Runebrev,
Udsletted Solens Finger
Hvad Nattens Aander skrev.

Høstminde.

Lad Andre med forelsket Aand
Besynge Maj! din kjælné Lyst
Og Rosen ved dit unge Bryst
Og Nattergalen i din Haand, —
Jeg fletter helst til Dig min Krands
Brunlige Høst i Aftenglands!
Naar Leens Klang
Fra fjerne Vang
Blander sig mildt med Dros lens Sang!

Din Luft jeg drikker reen og sval,
Den qvæger mig som kølig Viin,
Der skjænkes af en Haand saa fiin
Og rækkes i en Guldpokal;
Sød er min Ro paa Markens Straa, —
Over mig Himlens dybe Blaa,
Den lille Sky,
Som purpurkry
Sejler til fremmed Land og By!

Og vandrer eensomt jeg i Qvæld,
Da kommer hvert Minut et Bud
Fra Himlen selv — et Stjernes kud,
Som aander Længsel i min Sjæl,
Og Venus staaer i al sin Pragt,
Kogler med sine Straalers Magt, —
Da svæver Du
Forbi min Hu,
Du, hvem mit Hjerte hvisker nu!

Og dør det sidste Farveskjær,
Har Skovens Fugl sin Trille bragt
Og Fløjten under Vingen lagt,
Og Taushed ruger fjernt og nær, —
Da lægger ogsaa jeg Dig hen,
Min lille Luth, min fuldtro Ven:
Du har dit Hjem
Bag Vingens Gjem,
Til Aandens Flugt gaaer atter frem!

I Galop.

(Til en Musik af Kuhlau.)

Træk mig frem min Brune
Med de flinke Been!
Hun har Ild og Lune,
Er min Øjesteen;
Naar koket hun knejser,
Spanker frem paa To, —
Let man nedad dejser
Da i Mag og Ro:
Hurtig frem med Tøjet!
Pynt min lille Ven —
See den Skjelm i Øjet,
Veed, hvor den skal hen —
Ja, der vanker Sukker
Af en Haand, som smuk er, —
Stille! først lad kjønt os slippe op —
Nu afsted! afsted i vild Galop!

Lad kun Vinden suse,
Vind os standser ej —
See, hvor Træ'r og Huse
Dandse paa vor Vej!
Hist staaer Bondemanden,
Korser sig og gru'r,
Troer: «Nu rider Fanden
Sig sin Morgentour!»
Foran Alt os flyer
Ænder, Gjæs og Lam,
Bag os Støv som Skyer,
Hyl og Hundeglam, —
Man ved Bommen sover —
Vi maae sætte over —
Hurra! Brune, Du er ej forsagt!
Ha, det gik! — som Volmers vilde Jagt!

Nu lidt mindre bister,
Alt jeg seer vort Maal, —
Foden slaaer jo Gnister
Som det skarpe Staal,
Lyd dog hvad jeg siger, —
Vel! saa følg din Hu,
Sødt min Længsel higer
Uden Rast som Du.

Lønnen snart os rækker
Hendes Haand saa hvid,
Hvis vi ikke knækker
Halsen før den Tid —
Seer Du hende vinke!
Frem, Du dovne Sinke!
Kraft og Ynde altid Sejer vandt, —
Courbetteer! — og nu pareer galant!

Til C. Hauch.(12te Maj 1860.)

Naar Solen gaacr sin Aftengang
Hen over Skov og Enge,
Da glimter det bag Træets Hang
I gamle Fredriks Havevang
Som gyldne Harpestreng.

Og Nattergalen venter tyst
Paa Himlens første Stjerne,
Saa hæver den sin søde Røst,
Og Stjernen skjælver som af Lyst
Dybt i det stille Fjerne.

Ved Klangen hist fra Kirkens Uhr
Gaaer frem hiin Digters Skygge,
Som ejed her sit Sommerbuur,
Hvorfra hans himmelske Natur
Udbredte Sangens Lykke.

Hans Blikke fæste sig paany
 Til Støvets gamle Minder: —
 Ham hilser Lundens sagte Gny,
 Mens Nattergalen tier bly
 Alt for sin Overvinder; —

Han drømmer om sin Søndermark
 Og om de hvide Svaner
 Og om den gamle Patriark,
 Som styred rundt i Havens Park
 Med kongelige Faner:

Men fremfor Alting over Muld,
 Dig, Hauch! sit Smil han sender,
 Du var hans Ven, saa tro, saa huld,
 Og dybt i Slægt med Harpens Guld,
 Som funkled i hans Hænder!

Han finder Dig, — Du sjeldne Gren
 Af Danmarks ædle Stamme, —
 Lig Tycho fordum paa sit Hveen
 Med Tankens klare Ædelsteen
 Og Hjertets dybe Flamme.

Han saae Dig, som en Yngling bold
Højt hævet over Vrimlen;
Nu seer han Musernes Herold,
Der har en Lyra i sit Skjold,
Som hæver det mod Himlen.

Sit Broderkys ved Laurens Krands
Han aander paa din Pande; —
Naar seent er slukt din Aftenglands,
Skal evigt blive nævnt med hans
Dit Navn i Bragis Lande!

En Rose.

Rose, min Glæde og Lyst, Foraarets yndige Datter!
 Kjærligheds redmende Tolk, Taushedens stille Symbol!
 Nys blufærdig udfoldet, svang Dig usynlige Hænder,
 Fast som en Virak til Gud, frem og tilbage med Fryd;
 Dernæst med Dug i dit Blik, saae Du forundret mod
 Himlen,

Hørte Fuglenes Sang, som bevinget fløj Dig forbi:
 Mest Du forbausedes dog ved Sommerfuglenes Flagren,
 Brogede Blomster saa lig, løsnede frit fra sin Stilk, —
 Og Du kruste dit Blad og stræbte at gjøre det Samme,
 Ak! men Du følte Dig svag fremfor den Haand, som
 Dig bandt:

«Altsaa» udsukked Du dybt, «her skal jeg ende min Bane,
 Her skal udduftes mit Liv, fængslet, mens Andre er frie!»
 Da skjød sig pludselig frem imellem dit Bæger og Himlen
 Noget Du hidtil ej saae: Pigens det funklende Blik,
 Og Du følte dit Blomster lempeligt hævet fra Jorden,
 Skjalv da af Glæde hvert Blad: «Nu først begynder
 mit Liv!

Hendes det blændende Bryst bliver mit Lilliesæde,
 Hvorfra jeg skuer omkring, ført af bevingede Fjed!»

Ak, Du min yndige Blomst! Ingen kan raade sin Skjæbne:
Hun, som Dig tog i sin Haand, gik kun med langsomme
Skridt,

Hovedet bøjet og taus, bar hun Dig hjem i sin Bolig! —
Her, og alene med Dig, gav hun Dig længe et Kys,
Derpaa hun greb med et Suk Silkens de snærende
Traade,

Bandt Dig i Kredsen, hvor alt Flere nedkuede sad,
Og, som forfriskende Dug, fik Du de hedeste Taarer,
Hentede dybt fra en Qval, ukjendt med Lindring af Tid; —
Atter hengik en Stund, da laa Du paa sortmalte Fjæle,
Sorte som Jorden, men ak! uden dens kjærlige Kraft,
Og, istedetfor Sang af Skovens de lystige Fugle,
Hørte dit bævende Blad Orgelets mægtige Klang: —
Atter henrandt en Stund, og de sænkede dybt Dig i
Graven,

Dig med din Rigdom af Duft, da Livet vinkede Dig sødt —
Ja — og Du ramtes af Muld, haardeligt kastet fra oven,
Indtil din Lue var slukt, og Mørket tog Dig i Favn!
Et dog maa bringe Dig Trøst: Kjærlighed skjenkede
Dig Livet,

Kjærlighed atter det var, som Dig indviede til Død,
Og hvad Dig times paany — ganske forgaae kan Du ikke —
Glæd Dig, min Rose, min Blomst, det raader Kjærlighed for!

De steg i Baaden
Guldbryllupsdigt.

De steg i Baaden Haand i Haand
Ved Danmarks blide Strande,
Og Begge hjalp med munter Aand
At løsne Sejlet fra sit Baand —
Og Børen bar fra Lande.

Han greb om Rorets Egepind,
Sig Baaden maatte føje —
Hun sad med Smil paa Ungdomskind
Og saae ham ømt og trofast ind
Alt i hans milde Øje.

Hun tænkte: «Styr i Fred vor Vej
Fra nu til Aftenrøden!
Hvorhen? hvorfor? jeg spørger ej,
Der, hvor Du styrer, følger jeg
Iblinde indtil Døden.»

Han tænkte: «Ej paa viden Hav
Det Skib er nu at finde,
Opfyldt med Perler, Guld og Rav,
Som jeg igjen til Bytte gav
Den Fragt, jeg her har inde!»

Saa lod han ud mod Dybet staae,
Lod der sit Anker slippe
Og bjerged Sejlene de smaa
Og lod en Stund saa Baaden gaae
Og dreje sig og vippe.

Her sad de under Himlens Sky
Og saae bag Bølgevrímlen
Den nys forladte Kirkeby,
Hvor Spiret tegnede med Bly
Sit fjerne Kors paa Himlen:

Did peged han og tog i Favn
Sin unge, fagre Qvinde:
«Vi sejle vil i Himlens Navn!
Saa naae vi vel den sikkre Havn
Trods Mulm og barske Vinde!

Og stifte vil vi her vor Magt —
For Een er ej det Hele.

Jeg holde vil med Sceptret Vagt,
Og Du skal bære Kronens Pragt,
Og Æblet — vil vi dele.»

Og atter gik det fort og fort
Med Mod og muntert Øje, —
Men Livets Ocean er stort,
Og stundom Skyen blev lidt sort,
Og Bølgen tung at pløje:

Da trylled Kjærlighed med Ord,
Som den kun har igjemme,
Og Sorgen — var den nok saa stor —
Flux maatte springe overbord
Ved Kjærlighedens Stemme; —

Dog, mens fordybede de sad
Og styred liden Snekke,
Var Tidens Haand ej heller lad,
Men vendte uscet Blad for Blad
I Livets Bog for Begge.

Mod Aftnen af en dejlig Dag,
Da Bølgen gik saa linde .
Som deres Hjerters eget Slag,
Skjød pludseligt et Jubelflag
Sig frem fra Mastens Tinde.

Og rigt i Aftenguld laa Kyst
Og Havnen, halv forborgen, —
Og Livets Vaar var bleven Høst,
Men Begge stode Bryst ved Bryst
Som Rejsens første Morgen!

Til Christian Winther.

(Den 29de Juli 1866.)

Omkring din Harpe er idag en Trængsel,
Som burde holde klogt tilbage
Den Gamle og den Svage —
Men Hjertet har endnu sin varme Længsel,
Er uberørt af Livets Vinterdag
Og flyver Dig imøde med sit Slag!

Vær hilset festligt dine gyldne Streng!
De har et Glimt som Blomstens Guld
Paa Danmarks lyse Sommerenge
Og Oldtidssmykkerne i Højens Muld!

Hil Harpens Klangbund! kunstigt skaaren
Af Skovens løvrigfriske Bøg,
Hvor Droslen og den skjelske Gjøg
Og tusind Fugle hilste Vaaren!

Og tifold Tak til Dig og Held!
Hvis Sang selv i din Aftens Rødme
Opfylder Luften med en Sødme
Lig Honning fra Hymettus' Fjeld! —

Lad Tidens Strøm kun rastløs ile —
Naar seent Du gribes af dens Elv,
Vil Harpen tone af sig selv
Og aldrig, aldrig gaae til Hvile.

Den gamle Greve.

Paa Skrænten bag de grønne Træer
Stod Grevens Slot i Morgenskjær
Og strakte Spiret søvnigt op,
Som Armen fra den Dovnes Krop; —
Skjøndt Lærken slog sin Trille klar,
Hang Silken ned for hvert et Glar,
Og indespærret som en Skat
Var end den korte Sommernat; —
Men Søvnens har kun slakket Ro,
Hvor Elskovs Uro fæster Bo,
Og aarle alt ved Borgeled
To unge Hjerter taltes ved: .

»Ak Hans! vær ej saa mod i Hu,
Mig Greven aldrig saae endnu;
Det er jo kun ved Morgengry,
Som liden Fugl jeg kommer sky;
Jeg knap faaer Vingen sammenlagt,
Saa gjenner du mig bort med Magt, —

Og, om mig ringe Barn han saae,
Hvad Fristelse mon deri laa?
Saa byrdig Herre i sin Glands
Vil højere end vi, min Hans,
Ja, tidt i al din Angst og Vee,
Jeg har min Nød for ej at lee.»

«Du tie, Inger! tie qvær,
Hvis du din Rolighed har kjær!
Jeg er hans Jæger, kjender grant
Den Herre længst paa hver en Kant:
Han er med Adelskjold og Hjelm
En gammel, ond, letfærdig Skjelm;
Om han dig saae, som her du staaer,
Med Duggen i dit lyse Haar
Og Rødmen paa din friske Kind,
Du gik ham aldrig ud af Sind;
Han fandt fra nu til Evighed
Slig Rose ej i noget Bed!»

«Ak!» endte Hans med Smil og Suk,
«Du vedst ej selv, hvor du er smuk!»
«Et veed jeg,» svared hun og loe,
«Saadanne brune Øjne to,
Hvori det varme Solskin boer,
Har ingen Greve her paa Jord!»

Saa drog hun ned hans Hoved blidt
Og kyssede dem ømt og tidt;
Og Jægeren stod henrykt krum
Og lod sig kysse blind og stum;
Men da hans Blik ivejret steg,
Blev han med Et om Kinden bleg, —

Thi midt i Karmen af sit Slot
Laa med sin røde Fløjls Calot
Den gamle Greve alt en Stund
Og stirrede med aaben Mund;
Da greb selv Inger Angsten kold,
Hun slog et Kors, som for en Trolde,
Og brugte sine unge Been,
Der meer i Luften fløj, end treen:
Saa hvirvles hen et Rosenblad,
Naar Stormen splitter Rosen ad;
Hun brat forsvandt bag Busk og Hæk,
Og Hans stod ene med sin Skræk.

Paa Snegleviis den Gamle trak
Tilbage sig i sit Gemak
Og maalte der med lange Skridt
Frem og tilbage Gulvet tidt.
Den svundne Nat ham havde qvælt
Med Gøglesyn og Drømme fælt;

Det var ham, som om Sengen sank,
Som Bolstrene af Svovel stank,
Som Pokker ham om Halsen faldt
Og vilde kysses med Gevalt
Og satte ham, der stred imod,
Paa Enden af sin Bukkefod
Og lod ham ride Ranke der
Med Hopsasa! til stort Besvær. —
En saadan Nat var ikke god
Og drev til Anger og til Bod, —
Men Ingers Syn, livsaligt, smukt,
Jog Nattens Gru igjen paa Flugt:
Og derfor gik med Hanesfjed
Den gamle Greve op og ned.

Lidt efter lidt sig rørte træg
Det vante Liv bag Muur og Væg:
Der lød, som halvt i Drømmeri,
En Lyd af Døre op og i
Og Trin, som huult med Gjenlyd klang
Og tabte sig i Slottets Gang;
For Morg'nens friske Aandedrag
Blev aabnet hist og her et Fag,
Og Arnens Røg tilsidst man saae
Fra Taget stige mod det Blaae —

Saalunde Morgen en hengled,
Et Billed af den dybe Fred;
Og altsom Solen Styrke vandt,
Den bange Jægers Frygt forsvandt.
«Maaskee var et Mirakel skeet,
Og Greven havde Intet seet —»
Hvert Slag fra Slottets Sejerværk
Af Haab ham gjorde mere stærk,
Og tryk han sysled alt en Stund
Med Bøsse og med Hønsehund
Og takked i sit Hjerte Gud
Og tænkte paa sin lille Brud,
Sin Inger, med en Myrtekrands —
Da Grevens Stemme raabte «Hans!» —
Det traf, som naar et vildt «Hallo!»
Med Et forstyrrer Skovens Ro,
Og op han foer, liig Hjorten sky,
Men hvert et Skridt var tungt som Bly.
«Min gode Jæger, hør et Ord! —
Du jager nok i Andres Spor:
I Andres Spor du jager snildt
Og beder dig det bedste Vildt;
Hvad var det for en Lilievaand,
Du nys saa venlig tog om Haand?»

«Ak!» svared Hans kun lidet glad:
«Det var slet ingen fornem Brad,
Det var vor Fiskers Ingerlil,
Min Fæstemø, om Greven vil.» —
«Hør du, min gode Jægersmand,
Du føre hende hid paastand!
Det er vor Rettighed og Roes
At kjende Alle paa vort Gods, —
Hun møde her ved Aftenrød,
Hvis du vil spise Grevens Brød!»

Saa steg han op ad Vindeltrin
Og gik i Fruerstuen ind,
Hans Gang var luskende og spag
Som Maarens til et Dueslag:
«Hil sidde I, min ædle Viv,
Ved Eders fromme Tidsfordriv!
Eja! hvor rapt og ærbart gaae
Alle de Jomfruers Fingre smaa,
Til op at see faaer Ingen Tid,
Men Nakken svulmer rund og hvid;
Skjænk Hvile lidt, min Frue god,
I øder jo det unge Blod!»
Saa smidsked han, mens Øjets Lyn
Blinked under de tykke Bryn.

Men hver en Jomfru dukked ræd
End dybere sit Hoved ned,
Som naar en Høg i Luften staaer
Og ængster Bondens Hønsegaard;
Kun Fruen hævede sit Blik,
Og strengt det over Alle gik,
Og Greven fik det haanligt sagt:
«Jeg kjender dig og holder Vagt!»

Den Herre sig i Læben bed
Og satte sig til Hvile ned;
Han længe lod, som blidt han sov,
Mens Øjet plirede paa Rov;
Til sidst fik Rokkens duse Sprog
Dog Dvale paa hans Øjenlaag,
Og, da han vaagen saae sig om,
Var længst alt Fruerstuen tom:
Da smak han Døren i saa vred,
At Slottet drøuede derved.

Men, medens Greven fik sit Blund,
Hvor var vel Hans? Med sagte Mund
Og dybt paa Knæ i Slottets Hal
For Fruen skifted han sin Qval,
Og Faren, som var nær og stor,
Lod ingen Tid til fagre Ord,

Men bød at glemme Stand og Rang
Og sige Sandhed uden Tvang.

Med Haand paa Panden, klar og hvid,
Grevinden grundede en Tid,
Da hæved hun sit Hoved stolt,
Og hvert et Træk var fornemt koldt:
„Hvor tør du, Træl, i højen Sal
Fremføre Ord mod min Gemal
Og knurre mod din Herres Bud
Og tyde det til Slethed ud?
Han vil kun Ære dig betee,
Hvor tør dit Hovmod Andet see?
Adlyd hans Bud, gaa blindt hans Vej, —
I Slottet hersker han og — Jeg!”

Som i den honningsøde Skjemt
Tidt Biens Braad kan ligge gjemt,
Saaledes ofte haardest Nød
Har bag sin Skal en Kjerne sød,
Og trods Grevindens barske Røst:
Det sidste Ord var Hans en Trøst.

Indtraadte nu den Frue god,
Hvor sjelden kun hun satte Fod:

Med skarpe Blik hun saae sig om
I Grevens gyldne Helligdom,
Hvor Alt bar Blødheds kjælnæ Præg
Fra Gulvet indtil Loft og Væg; —
Betænksom vendte hun sit Fjed
Mod Ydrehallens Dunkelhed,
Hvor Dagen knap sig stjaalent tvang
Igennem Blomst og Bladehang,
Her glimted i den tomme Hal
En Vase kun, — et mat Krystal,
Men fyldt bestandig til sin Rand
Med duftende Lavendelvand; —
Grevinden kjendte Grevens Skik,
— Paa Qvindeviis —, til Punkt og Prik:
Hans Nervers Angst, som stod paa Luur
Mød hver en djerv og frisk Natur
Og tvang ham med forsigtig Haand
At stænke hver en ureen Aand,
Som nærmed sig, af ringe Stand
Med Helligdommens Vievand. —
Grevinden greb det slebne Glas —
Dets Duft var hende ej tilpas —
Hun tømte Vasen haanlig kjæk
Og fyldte den igjen med — Blæk;

Saa svøbte hun sig i sin Skrud,
Lod Tiden ruge Æget ud. —

I Grevens Skov paa denne Dag
Sprang Vildtet om med Velbehag;
Skjøndt Hans var Jæger nok saa gram,
Saa gjaldt idag dog Jagten ham;
Sligt mærked selv den mindste Fugl,
Og Alt forlod sit trygge Skjul; —
Til sidst gik Mikkell frem i Mag,
Tog roligt Hvile paa sin Bag
Og sendte ham et eget Blik,
Som ligned' Grevens paa en Prik.
Den Haan var Jægeren for stor,
Og som et Lyn en Straale foer
Fra Bøssen, kastet til hans Kind,
Og Blyet gik i Rævens Skind; —
Saa iled harmfuld han afsted
Fra Skov og Mark til Søens Bred,
Hvor Fiskerhytten ydmyg laa
Og spejlede sit Tag af Straa;
Og Lindring her hans Smerte fik
Ved Ingers trøstigt glade Blik,
Mens hendes Røst fra Brystet klang,
Som Lærkens fra en Foraarsvang,

Og Ordet med uskyldig Fynd
Jog bort selv Skyggen af en Synd. —

Alt Solen dybere sig skjød
Og flammed mere gyldenrød;
Og Skyggerne, som nylig led,
Fik atter Væxt og Førlighed,
Og hver sig gjorde trodsig lang,
Jo mere Fjenden gik sin Gang; —

Den stille Sø med Baad og Siv
Laa drømmende og uden Liv,
Kun naar en Fisk gav blank et Spring,
Kom, som et Smil, en lille Ring; —

Paa Engen stod den brune Ko
Og tygged Aftendrøv i Ro
Og gjorde med sin Bas bekjendt,
At Dagens Værk var heldigt endt;
Og hjemmefra bar Pigens Haand
Alt Spanden med de blanke Baand —
Det gamle, landligmilde Syn
I Aftensolens sidste Lyn.

Men ak! for Hans var Aftnens Guld
En gylden Kalk af Smerte fuld;

Med Inger Hytten han forlod,
Kun støttet svagt til Pigens Mod;
Saa vide om hans Tanke foer,
Og karrig blev hans Mund paa Ord.
Han standsed i den tause Skov,
Hvor Ræven nys fik sit Behov, —
Der greb han atter Krudt og Bly
Og laded barsk sin Flint paany,
Saa gik han frem med trodsigt Fjed,
Og trøstigt fulgte Inger med. —

I Slottets Fag, bag røden Muur
Stak Grevens Hoved frem paa Luur: —
Der var en Dands af muntre Myg
Omkring den duftende Paryk;
Hans Kniplingshaand foer blandt dem hen,
Men evigt Dandsen kom igjen.
Han rystede sit Hoveds Pragt,
Men ingen Myg kom ud af Takt; —
Selv Oldenborren nu og da
Kom brusende, Gud veed hvorfra,
Og slog i Flugten, tung og blind,
Plumpt mod den ædle Herres Kind, —
Ja, som en Borre hang sig En
Alt med de laadne Kravlebeen

og kildred ham ved Øret — hu!
Saa Greven isnede af Gru —
Han Vinduet slog i med Klang,
Drog ned Gardinets Silkehang
Og tændte Sølvverstagens Lys,
Urolig og med Febergys;
Saa lusked han paa sagte Taa
Til Ydrehallens dunkle Vraa; —

Han lytted, — «Ha!» — og greb paastand
Sit duftende Lavendelvand:
Han hørte sagte Fjed, som kom —
Med Frygt blev Laasen drejet om,
Og dvælende gik Inger frem,
Mens Hans holdt Døren tro paa Klem;
Nu Grevens Arm foer op og ned,
Som vanded' han et Blomsterbed,
Ham Iveren saa mægtig drev,
At ingen Draabe levnet blev;
Saa førtes Inger hurtigt ind
For Lysets fulde, klare Skin. — —
Men Inger var ej meer at see —
En Sky formørked Pandens Sne,
Mens sorte Strømme skjød sig tyst,
Som Snoge over Hals og Bryst;

Selv Haaret, guult som Høstens Rug,
Var plettet af en giftig Dug,
Og Pigens Øjne glindsed' mat,
Lig Stjerner i en sludfuld Nat: —

Der er i Blæk en lønlig Magt,
Som gjør selv Lucifer forsagt,
Og Greven baglænds sprang et Skridt
Med Mund og Øjne spiled' vidt,
Det var ham, som en Øgle foer,
Hvor nys han saae et Rosenflor, —
Og Nattens svundne Kogleri
Gik atter fælt hans Syn forbi.
Han stormede med Rædsel: «Fort!»
Som maned han et Gjenfærd bort,
Og Inger tyded Ordet grandt,
Hun vendte hurtig Ryg — forsvandt
Og løb som uden Vid og Sands
Og faldt i Armene paa — Hans. — —

Ved Aftentaflet Greven sad
Og stirrede paa Glas og Fad; —
Han stak med Gaflen hid og did,
Men gav sin Mund ej mindste Bid;
Grevinden taus iagttog Alt,
Skjøndt Øjet ej paa Greven faldt;

Tilsidst hun mæled honningblidt:
«Men hvor er Grevens Appetit?
I er saa bleg — det spaaer ej godt, —
Gud Eder fri' fra lønlig Sot!
Lad føle Eders Puls — min Gud!
Vi maae til Lægen sende Bud, —
Og hvad er det? — Jeg seer med Skræk,
Manchetten kulsort er af Blæk! —
Det ender, som jeg tidt har sagt:
I øder Eders Liv med Magt:
I vaager, skriver seent i Qvæld
Og træller Eder selv ihjel,
I taaler ikke mange Stød:
Husk Eders Faders bratte Død!» —
«Hold op!» bad Greven, «hvis I ej
Vil see mig vandre samme Vej!» —
Hun klapped ham ved blegen Kind:
«Saa vær da ej for Faren blind,
Men lov med Ære mig og Tro
At unde Eders Svaghed Ro,
Og ej at lokke Døden frem
I Eders lykkelige Hjem.» —
Og Greven mødte hendes Blik
Og gav et sky, forvirret Nik. — —

En Stund gik atter stille hen,
Da lød Grevindens Røst igjen:
„Jeg sidder just og grunder paa,
Hvor Himlen er os god som Faa, —
Hvor let det er for os, næst Gud
At dele Fryd og Lykke ud:
Jeg veed, at Hans, vor Jæger tro,
Sig ængster for at sætte Bo,
Han fæstet har en fattig Mø
Hist ved den fiskerige Sø;
Vælg ham til Foged i vor Skov,
Hvor nu Krybskytten gaaer paa Rov,
Da fremmer I to Sjæles Tarv
Og faaer Velsignelse til Arv!“ —

Grevindens fine Kind blev varm,
Hun rejste sig og tog sin Arm
Om Grevens Liv: „Ej sandt, min Ven,
Jeg talte ej i Luften hen?
Jeg Eders noble Hjertelag
Kun laante Ord i denne Sag;
Dog — hele Glæden faaer I ej —
For Begges Fremtid vaager jeg!“
Taus Greven sank den bedske Drik
Og gav det andet store Nik.

Grevinden nejede i Hast
Og trak i Klokkens gyldne Qvast,
Saa gik de Begge Arm i Arm,
Med Smil paa Mund, som uden Harm,
Forbi det hele Tjenerskab,
Som hilsede med Buk og Skrab. —
Der hengik kun en føje Stund,
Før Greven laa i Edderduun;
Grevinden sysled øm og god
Ved Hoved snart og snart ved Fod:
Med Spidsen af sin Finger fin
Hun rørte selv hans Medicin:
Et Pulver, kølende og mildt,
Naar Blodet løber lidt for vildt, —
Saa slukkede hun Lampen brat
Og bød ham Tusinde Godnat!

De Forelskede.

I Sommeraftnens milde
Og svalende Ro
Jeg fulgte ganske stille
De lykkelige To:
Hans Blik sig frejdigt hæved —
Lyksalig saae hun ud,
Og over Begge svæved
Olympens lille Gud;

Og, som naar Venus truer
Paa hendes Himmelflugt,
Og flux de vilde Duer
Maae lystre Tvang og Tugt —
Saa brugte han fraoven
En Tømme, luftigt snoet,
Og styred ind i Skoven —
Den smilende Despot!

I Solens Aftenrøde

Sig rørte Bøgens Hæng

Og hilste Gudens Møde

Med Duft og Fuglesang:

Bag Stammen standsed Hjorten

Paa Springet til sit Hjem,

Og frygtsom titted Morten

Fra Bregnerne frem. —

Trods Paradisets Øgle

Staaer Eden nu som før,

Og Guden har en Nøgle

Til Havens skjulte Dør:

Og elske To hverandre,

Og ret af Hjertets Grund,

Da faae de Lov at vandre

Derind en liden Stund;

Og Minderne! de tindre

Som gyldne Stjerner smaa —

Et ømt: «Kan du erindre?»

Vil aldrig Ende faae:

Hvad Amor fik at høre

Vel tusind Gang i Rad,

Han smukt maa laane Øre —

Han kan det udenad!

Og med nyfigne Blikke
Jeg op til Guden saae —
Han kjeded sig dog ikke,
Den himmelske Smaa!
Han brugte Piil og Bue,
Og intet Dyr blev fri,
Selv Myren i sin Tue.
Gik ikke Ram forbi. —

Imidlertid sig bøjed
Med Ynde Pigen ned,
Og rundtom søgte Øjet
En Blomst i Græssets Bed,
Og med sin søde Stemme
Hun gav den til sin Ven,
Jeg hørte «aldrig glemme!» —
Saa døde Lyden hen.

Og Han, den henrykt glade,
Tog frem en siirlig Bog,
Og mellem hvide Blade
Den fandt en kjærlig Krog:
Men ak, de falske Vinde!
Et lille Brev fløj ud,
Som ogsaa laa derinde —
Et blegt, dæmonisk Bud!

Det faldt for hendes Fødder,
Hun bukkede sig alt —
Han greb det som paa Gløder,
Som om det Livet gjaldt:
Hun bad — hun vilde vide! —
Hun fordrede med Harm, —
Til sidst hun fra hans Side
Sled løs med Graad sin Arm.

Jeg saae til Guden atter,
Og næsten sorrigfuld —
Da hørte jeg hans Latter
I Aftenens Guld:
Den klang i Bøgesalen
Som lifligt Kildevæld
Og som naar Nattergalen
Slaaer Triller sødt i Qvæld.

Med Pilen ned han peged —
Der stod hun alt en Stund
Og læste — og bevæged
Sin nydelige Mund:
Hun tyded Brevets Runer,
Og Smilet kom paany,
Og alle Elskovs Luner
Tog Flugt i vilden Sky!

Hun trak ham til sit Hjerte
Med overgivent Sind
Og kyssed bort hans Smerte
Og Blusset paa hans Kind;
Men Brevet blev forinden
Til Sommerfugle smaa,
Som boltred sig i Vinden
Med hvide Vinger paa. —

Paany i Elskovsdrømme
Førte dem Guden blindt
Alt ved sin gyldne Tømme
I Skovens Labyrinth:
Da sænked Løv og Grene
Sit grønne Tæppe tyst
Og lod mig staae alene
Med Længsler i mit Bryst; —

Og Brevet? Naar jeg søgte
Og mindste Stykke fandt,
Kom flux en Vind og spøjte
Og tog det og forsvandt, —
Et greb jeg ved dets Hale,
Og det beholdt jeg dog:
Der stod et plumpt «betale»
Og — jeg blev lige klog!

Et Suk fra Skoven.

Forlængst er visnet mit lyse Hang,
Forlængst forstummet min Fuglesang —
Kun Ravnene kommer i Blæst og Slud
Og tynger min Gren og hviler sig ud;
Til Tak den varsler med hæse Skrig,
Som om den rundt om lugtede Liig:
Den spaaer mig kun stakket min Foraarsdragt,
Og Skovbundens yndige, stille Pragt;
Den haaner min hvælvede Sommersal,
Hvor Vinden vifter saa sund og sval;
Den hvæser, at jeg har Pengeværd,
Men ikke, saalænge jeg dovner her,
Og skriger, at nu har Fornuften talt,
Og Øxen ligger ved Roden alt. —

Ak! Mennesket lever — det husker jeg godt —
Dog «ikke af Mad og Drikke blot»
Det bringer mig Trøst, thi ydmyg jeg troer,
At ogsaa jeg er et lille «Guds Ord,»

Som aandigt i Menneskets Fryd har Deel —
En Spire til Skjønhed i hans Sjæl:
Vi Begge har fælleds Moder god,
Ved hendes Hjerte er knyttet min Rod,
Og saarer han dybt sin Moders Barm —
Hun let kunde løfte til Tugt sin Arm. —

Hvor mindes jeg glad de kjærlige To,
Som standsede her i min eensomme Ro!
Han bad — og hun hæved sin skønne Haand
Og løsnede Lokkernes Silkebaand:
Da rullede ned en Strøm saa fuld
Af Frejas det lyse, bløde Guld,
At Ynglingen stod som henrykt en Stund
Med Guldet trykt til sin varme Mund; —
Hvad følte han da? mon gjerrig Sands
Til Skatten at sælge, naar den blev hans?
Nej — kom en Frister med Penge og Sax,
Jeg raaded ham bedst, om han flygtede strax: —
Endnu hævder Ynde og Skjønhed sit Navn! —
Det letter mit Sind! — nu fløj min Ravn.

Eros.

Midt i Kampens Lyn og Torden,
Midt i Verdens vilde Stræben,
Svæver Eros over Jorden
Trøstig med sit Smil paa Læben:

Hvor det milde Blik han hæfter,
Seer han Mørkets Aander række
Mennesket de skjulte Kræfter
For at myrde, ødelægge!

Men mod Alt, hvormed de true —
Projectiler, Staaldæmoner,
Sætter han sin gyldne Bue,
Sigtende mod alle Zoner —

Sætter han de varme Blikke,
Naar en Kvinde kjærligt smiler —
Anden Ild han bruger ikke,
Det er Gudens Projectiler.

Blødt, som Vox, hensmelter Staalet,
Tifold selv om Hjertet smedet,
Naar hans Øje søger Maalet,
Og hans Haand har Pilen ledet.

Ja, for Hver, som sank til Hvile,
— Livet slukt i Krigens Jammer —
Sender Eros tusind Pile,
Tænder tusind nye Flammer!

Skal end længe Jordens Stjerne,
Som sig fast i Vanvid drejer,
Fra Lyksalighed sig fjerne,
Blind for al det Held, den ejer —

Sikkert Timen dog oprinder,
Ihvor giftigt Slangen hvisler,
Da hans Rose overvinder
Alle Jordens fæle Tidsler!

Fiskeren.

En Fisker sad saa stille
Og stirred over Baadens Rand
Og saae de Smaafisk spille
Dybt i det lyse Vand —
Og blandt dem alle En især,
Som funkled med sit gyldne Skjær.

Med List han greb sin Snøre
Og satte bedste Mading paa
Og vidste den at føre,
Hvor Fisken monne gaae;
Da nipped alle, en og hver,
Kun ikke den med gyldent Skjær.

Med Madingen den friske
Han rastløs sendte Krogen ned,
Og alle de Smaafiske
Svam gridske hen og bed;
Let fanged han dem hver især,
Kun ikke den med gyldent Skjær.

Og Dagen gik saa fage,
Alt lakked Solen dybt mod Vest,
Og ej der var tilbage
Af Mading mindste Rest,
Og Mørket skumred meer og meer
Og slukked først det gyldne Skjær.

Da maatte han sig græmme,
At Hjertets Haab blev lagt i Tvang,
Og altid lød en Stemme:
«Forsøg endnu en Gang!»
Og see, med Et kom ganske nær,
Ret som til Trods, det gyldne Skjær;

Rask foer hans Haand imøde
Og dukked ned fra Baadens Karm —
Da greb to Hænder bløde
I Bølgen om hans Arm,
Og Svanen lig steg hurtig frem
Havfruen fra sit Perleghjem.

Veemodig Glands var blandet
I hendes Blik med kjærlig Lyst,
Og Maanen flød i Vandet
Som Sølvs om hendes Bryst,

Om Skuldren Haaret var at see
Som spundet Guld paa falden Sne.

«Hvi stirrer Du saa bange?»
Hun smilte med sin Rosenmund:
«Mig er det, som er Fange
I denne tause Stund!
Nys elsked Du mit gyldne Skjær,
Ak! er jeg nu Dig mindre kjær?»

Hun saae ham stivt i Øjet
Og hviskede saa ømt hans Navn,
Og svag, som Sivet bøjet,
Han sank i hendes Favn —
Da lukked sig den dunkle Strøm,
Og Alt var som en sælsom Drøm. —

Sølvbryllupssang.

Landlige Ynde! køligstille Skygger!
Her, hvor ved Taget Svalen roligt bygger,
Vær du, mens Tvedragt rundtomkring maa rase,
Fredens Oase!

Her lyder Krigssang kun af muntre Fugle,
Kun Frugt paa Træet runder sig som Kugle,
Her kun en Byge listig overfalder,
Tordnen kun knalder.

Eros, som flygtig ellers vidt sig svinger,
Fandt her et Paphos, folded sine Vinger,
Dvæled i Aarviis, fulde Fem og Tyve,
Glemte at flyve.

Guden sin Sølvblomst fletter glad iaften,
Omkrandser Ynde, smykker Manddomskraften,
Lægger i Blomsten Duft, som aldrig svinder:
Kjærligheds Minder!

Bacchus! kryst Vinen af din bedste Drue!
Eros den vies, Guden og hans Bue!
Maatte han Krandsen ømt i Tidens Fylde
Aftenforgylde!

Annine.

„Nu hæver sig en Aftenvind,
Og Duggen falder;
Annine, Søster! ak, kom ind,
Før Moder kalder!
See, Mosekonen brygger alt,
Og giftigt damper hendes Malt,
Og hist og her en Stjerne
Har tændt sig i det Fjerne.”

Nej, Søster, end en liden Stund
Med Lyst jeg nøler;
Jeg er saa hed om Kind og Mund,
Og Duggen køler;
See, Maanen frem bag Skoven gaaer,
Og — tys! hør Nattergalen slaaer! —
Og snart de lette Dampe
Faae Sølv fra Nattens Lampe.

«Annine, mind Dig Moders Dom:
De Kinder hvide
Har Maanen for sin Sværmenom
Ved Nattetide;
Hvad Nattergal? O Phantasi!
Sanct Hansdag er jo længst forbi;
Nej — Rudolph gaaer og føjter,
Og det er ham, der fløjter.»

Min Søsterlil! I Ungdomskaar
Du vil fornemme,
Man hører i det hele Aar
Dens søde Stemme —
Om det var Rudolph eller ej,
Vil jeg erfare paa min Vej —
Lad ene mig kun trine,
Og vent paa din Annine!

Lorenzo.

Fra de skjønnne velske Dage
Bragte jeg som Trøst, o Rom!
En Reliquie tilbage,
Ranet i din Helligdom;
Ærlig dog — tro mig paa Ordet —
Gik jeg Helgener forbi,
Min er kun en Splint af — Bordet
I Lorenzos Osteri.

Meget, ak! for mig er blegnet,
Tiden løsner Mindets Baand,
Men, Lorenzo! Du blev tegnet
Altfor skarpt for Tidens Haand;
Naar jeg vil, jeg end kan læse
I dit kloge Øjes Lyn,
See din ægte Romernæse
Og de barske Øjenbryn.

«Ave» toned end i Luften,
 Solen neppe var til Ro,
 Før din Arne sendte Duften
 Ud paa Torvet fra din Bo;
 Langsmed Bordets smale Planke
 Glimrede som en Bouquet
 Druen fra Velletris Ranke
 I den klare Fogliet.

Hvor var vel et ledigt Sæde?
 Her det gjaldt, at komme først —
 Hvilken Tummel, Kunstnerglæde!
 Hvilken Appetit og Tørst!
 Som en Hest, man rask vil spore,
 Raabte Alle paa dit Navn,
 Og et evigt: «Si Signore!»
 Bragte Alles Skib i Havn.

Ak, hvor ofte, uden Praten,
 Stod du taus og alvorsfuld
 Og conderede Salaten
 Med en Olie som Guld;
 Saae du da, at Lampens Flamme
 Mindskedes og brændte flau,
 Gav du trøstig af den samme
 Kande Lampen sit Behov.

Yppigskjønne Romerinder
Smykkede dit lyse Bord,
Og Campagnens brune Qvinder
Henrev Kunstnerne fra Nord;
Alt i Smug fik En og Anden
Listet frem sin Skitzebog,
Men et Dolkeblik fra Manden
Gjorde ham itide klog. —

Nærmede sig Midnatstide,
Løftedes den tunge Dug,
Og man skar af Bordets Side
Sig en Splint til Mundens Brug.
Ja, Lorenzo! Sommer, Vinter
Gjentog sig det muntre Lag,
Og dit Bord gik op i Splinter —
Smalere fra Dag til Dag.

End bevogtes i mit Gjemme
Slig en Splint som en Trophæ —
Den har hist i Syden hjemme,
Har en Duft som Mandeltræ;
Hævet let af mine Hænder,
Viser den sin Tryllemagt,
Og jeg seer de gamle Venner
Og, Lorenzo, al din Pragt!

En Festskaal for Rom 1868.

Nys svulmed kjækt den gamle Tibers Strømme,
Som om den aanded frit,
Og Folket vaagned op af dybe Drømme,
Af Seclers Mareridt.

Det kyssed ej den Haand, som Paven rakte
Fra Vaticanets Stol,
Man saae kun den, som Marc Aurel udstrakte
Fra Romas Capitol.

Og stærk som Thor, en Helt opfisked Krybet
Trods Lyn og Havets Storm:
Men Loke kom — og atter sank i Dybet
Den fæle Midgaardsorm. —

Du stolte Rom, med Oldtids Idealer,
Med tusind Minders Duft!
Vi elske Dig, vi føle dine Qvaler,
Vi aandet har din Luft!

Med Tro til Dig vi drømme os i Aanden
Didhen, hvor Kampen stod,
Og række kærligt hver en Romer Haanden,
Som viste Romermød!

For Dig er hævet nu mod Himlens Stjerner
Vor blinkende Pokal —
Gid Vinen var den ædleste Falerner,
Og evigt endt din Qval!

Himlen aaben.

Nu endelig fra Himlens Pol
Det blege Graa sig fjerner —
Mig hilser atter Dagens Sol
Og Nattens lyse Stjerner!

Da nys det Høje laa i Skjul,
Og Skyen stod som muret,
Var Jorden lig en fangen Fugl,
Der sad forladt i Buret.

Nu taler Solen gyldne Ord,
Mens Taagerne sig dele,
Og hvisker til den lille Jord:
«Du hører til det Hele.»

Og løndomsfuld gaaer Nattens Ild
Paa Vandring dybt i Grunden,
Og Stjernens Blink er som et Smil
Med Fingeren paa Munden!

Skjulte Kræfter.

Ej nogen Tanke, klædt i Ord,
Gaaer paa sin Livsflugt reent tilgrunde, —
Om end dens Vej er uden Spor,
En evig Virken i den boer,
Den hendøer ingenlunde:
Den kjæmper med, naar det er Tid,
Hvis den er god — for Lysets Strid,
Men var den ond, gaaer den at stride
For Dybets Aand paa Mørkets Side.

Ved et Tab.

Hvad her vi elske, ejes kun paa Borg,
Paa uvis Frist, saa er Naturens Orden,
Og vil du være fri for Savn og Sorg,
Da maa du Intet elske her paa Jorden;

Men Sorgen er en Engels dunkle Haand,
Som lutttrer, hvad os jordisk kjært er vorden,
Og løfter mod det Evige vor Aand —
Og derfor skal du — elske her paa Jorden.

Et Varsel.

Rød sank til Hvile Dagens Stjerne
I Guld og Pragt
Og vinked frem sin blege Terne
Til Nattevagt;
Men varm endnu af Kys fra Solen
Var Vind og Luft,
Og rundtom sendte Natviolen
Sin søde Duft. —

«Naar Solen synker vil jeg møde,»
Hun loved bly —
«Os Haven med de tause Døde
Skal skjænke Ly:
Der spejder intet Blik og Øre
Vort skjulte Spor,
Kun Moder skal i Graven høre
Dit Afskedsord.» —

Og paa hiin Bænk ved Aftentide
Hun trofast sad --
Jeg satte mig ved hendes Side
Veemodig glad;
Som dybe Suk de sagte Vinde
Forbi os drog,
Af alle Hjerterne derinde
Kun vore slog.

«Farvel» er kun et Ord saa lille,
Men det har Magt —
Og Taaren kom fra Hjertets Kilde,
Da det blev sagt;
Jeg trykked kjærligt Pigens Hænder
Til Bryst og Mund —
«Du seer mig glad, naar Rejsen ender,
Vær trøstig kun!»

Da stirred hun med Et og bæved,
Og op hun foer —
Ved hendes Fod sig langsomt hæved
Den sorte Jord —
Af Angst sneg dunkel sig en Skygge
Ind i min 'Sjæl,
Det var, som blegnede vor Lykke
I samme Qvæld.

«Kom!» hvisked jeg, «hvorfor vel grue?
Det Intet gjaldt —
En Muldvarp skjød sin lille Tue,
See, det var Alt!
Men bort! her skeler Dødens Dvale
Til Livets Held —
Her synge ingen Nattergale
Til vort Farvel!» — —

Ak, sælsomt skifter Livets Scene!
Knap svandt et Aar,
Da sad jeg atter — men alene,
Hvor Bænken staaer:
Det elskte Navn jeg maatte skue
Paa Gravens Bræt
Og gyse for den lille Tue,
Som dog fik Ret.

Mod Slutningen.

Tak Gud! for hver en Glæde,
Din Kjærlighed mig gav! —
Snart maa jeg vel staae rede
Med Pas og Rejsestav.

Hav Tak for Sangens Gave
I al din Miskundhed,
Og giv, at jeg maa have
Den til mit sidste Fjed!

Måaskee det turde baade,
Om end Du gav mig Rast, —
Der er saa mange Traade,
Som endnu holde fast.

Endnu er svag min Vinge,
Og Du saa hellig stor, —
Jeg føler mig saa ringe,
Jeg er saa tung af — Jord!

Vel blinker i det Fjerne
Din Almagts lyse Pant;
Dog vinker end den Stjerne
Mig sødt, hvor Livet svandt —

Den Jord, Du har husvalet
Med Shakspears gyldne Sang,
Hvor Rafael har malet,
Og Mozarts Toner klang! —

End tænker jeg paa Graven
Kun med en frygtsom Aand,
Og «Ordet», Pilgrimstaven,
Er sjelden i min Haand.

Held hvo i Uskyldsalder
Din lyse Himmel seer! —
Den Sjæl, som seent Du kalder,
Er ej saa værdig meer;

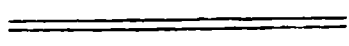
Men, Gud! Du er den Samme,
Er Kjærligheden selv,
Og Du vil mild annamme
Mig uden «Vee!» og «Skjælv»!

Indhold.

	Side
Fredensborg	5.
Den fromme Clara	6.
Jægerphantasi	8.
Drømmeren	11.
Dag og Nat	13.
Den efterladte Rose	18.
Hr. Blok	20.
Turneringen	22.
Fuglen	32.
Kong Christian den Ottende	59.
Farvel til Marthes Kilde	61.
Fodsporet	66.
Philosophen	69.
Til A. Oehlenschläger	71.
I A. Oehlenschlägers Album	73.
Sang „Den 8de Marts“	74.
Mundus og Paulina	77.
Opmuntring	90.
Aften ved Ariccia	94.
Mødet med Bacchus	101.
Julesang i Rom	115.
Nemi	117.
Morgen i Nemi	121.
Sang den 28de Januar 1833 i Rom	125.
Gjenkomst til Nemi	127.
Paa Fregatten Bellona i Nordsøen 1835	133.
Fiskeren i Nemi	135.
Til Thorvaldsen	140.

	Side
Piazza Barberina	142.
I Apenninerne	148.
Athenodorus	151.
Frederik den Syvende	166.
I Foraaret	168.
Til B. S. Ingemann	169.
I Lunden	171.
Natten :	173.
Høstminde	177.
I Galop	179.
Til C. Hauch	182.
En Rose	185.
Guldbryllupsdigt	187.
Til Chr. Winther	191.
Den gamle Greve	193.
De Forelskede	210.
Et Suk fra Skoven	215.
Eros	217.
Fiskeren	219.
Sølvbryllupssang	222.
Annine	224.
Lorenzo	226.
En Festskaal for Rom 1868	229.
Himlen aaben	231.
Skjulte Kræfter	232.
Ved et Tab	233.
Et Varsel	234.
Mod Slutningen	237.

Victorian
Bogbinder
Gothersg. 41.

